

NIEUWE AVONTUREN

Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Onraad op Drummond Hall

Nr 2148

NEDERLAND : 40 Ct.
BELGIE : 6 Fr.
Verschijnt om de 14 dagen

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT

Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden

Onraad op Drummond Hall

HOOFDSTUK I

DE ZONDERLING VAN HET KASTEEL DRUMMOND HALL

Niet ver van de rotsachtige Westkust van Schotland, in het Graafschap Perth, dicht bij het kleine stadje, verheft zich het oude kasteel van het geslacht Drummond, dat vooral grote bekendheid geniet vanwege de beroemde Italiaanse tuinen en het museum van historische costumes. Het kasteel is ge-

bouwd volgens de plannen van de eerste Lord Drummond, in de dagen van James IV en is het toneel geweest van vele dramatische gebeurtenissen, waaronder van historische betekenis, zoals de dood van de schone Lady Margaret Drummond, die door het drinken van een gifbeker om het leven kwam, daar

zij het huwelijk in de weg stond van James IV met prinses Margaret van Engeland.

Het kasteel verheft zich op de top van een romantische, zacht glooiende heuvel, althans wat de landzijde betreft, want aan de kant van de rivier Earn daalt de rots bijna loodrecht in het water van de snel stromende rivier, en slechts stoutmoedige klimmers zouden het durven wagen, aan deze zijde het kasteel te naderen. De rots is daar om laag omgeven door een kring van klippen, die haar als stenen wachters beschermen, en deze klippen zijn reeds duizenden jaren lang glad geslepen door het bruisende water, dat in het stormachtige regenseizoen, witgetopte golven vormt en de omtrek overstroomt.

Bij stormweer beuken de golven met donderend geraas op deze muur van basalt, die echter niet van wijken weet.

De heuvel is ongeveer 100 meter hoog, en van de top geniet men een verrukkelijk uitzicht over de omgeving. Van de voet van de heuvel slingert zich een vrij brede weg naar boven, en daar de helling van de landzijde, zoals gezegd, tamelijk gering is, kunnen rijtuigen zowel als auto's het kasteel langs deze weg bereiken.

Wat het huis zelf betreft, het bestaat uit een betrekkelijk nieuw gedeelte, dat pas in 1880 is gebouwd, nadat een gedeelte van het slot door brand vernield was, en een tweede gedeelte, dat moeilijk anders bestempeld kon worden dan met de naam ruine, dat vrijwel onbewoonbaar was, behalve voor torenuilen en valken, en dan ook alleen maar bij wijze van curiositeit in stand was gehouden. Maar dit oude gedeelte van het kasteel bestond zelf weer uit twee tamelijk scherp van elkaar afwijkende onderdelen, waarvan het ene van omstreeks 1430, het andere van het begin van de 16de eeuw moest dateren.

De vorige bewoner van het huis had deze bouwval steeds ter bezichtiging opengesteld voor het publiek, hetgeen te gemakkelijker kon geschieden, daar het oude en het nieuwe gedeelte van elkander waren gescheiden door een

zeer ruime binnenplaats. De huidige eigenaar, Carl Douglas Drummond echter, had daaraan een einde gemaakt, de bouwval, die op instorten stond, zo ver laten restaureren, dat daarvoor geen gevaar meer bestond en toen de poorten, voor het publiek gesloten. Hij vertoonde de merkwaardige ruine alleen aan zijn jachtvrienden en gasten, waarvan er des zomers heel wat op het kasteel verschenen.

Wel zelden was een slot op hechter grondslag opgetrokken, want het rustte op een kleine berg van louter graniet. Slechts langzaam, door de invloed der eeuwen, was de heuvel als het ware overtogen met een gewaad van groen, en de mens had in deze verandering een groot aandeel gehad, door met grote moeite teelaarde en meststoffen, bomen en planten heuvelopwaarts te brengen.

De bouwval van het kasteel besloeg bijna 2 hectaren, en was voor een groot gedeelte tamelijk wel ongeschonden bewaard.

Men zag er nog een stuk van de wallen, anderhalve meter dik, en een der hoektorens, rond en van kantelen en schietgaten voorzien, was bijna gaaf bewaard. Rondom dit gedeelte van het slot kon men nog de sporen waarnemen van de voormalige slotgracht, waarin, eeuwen geleden, met niet weinig moeite het water steeds op peil werd gehouden, dat de vijand moest beletten, het kasteel bij verrassing te nemen. Ook de hoofdboort met haar ophaalbrug bevond zich nog in bijna dezelfde staat van weleer, maar de zware kettingen, die de brug in haar opgehaalde toestand handhaafden, waren bruin van de roest.

Hier was dan ook niet de eigenlijke ingang van de ruine. Vroeger traden de bezoekers binnen door een kleine zijpoort, naast een der hoektorens, door eer der vijf zogenaamde uitvalspoorten. Wanneer men voor deze poort stond, dan bevond men zich op niet meer dan 50 passen afstand van de rand van de klip.

Het was voor vreemdelingen dan ook niet geraden, zich hier bij duisternis te

wagen, want van een borstwering of iets dergelijks was geen sprake, en in een donkere nacht zou de onvoorzichtige indringer onverhoeds over de rand kunnen storten en dan onherroepelijk verloren zijn; zijn lichaam zou hondere meter lager op de puntige klippen verbrijzeld worden.

En toch kon men, ook in de donkerste nachten, daar vaak een gedaante ontwaren, die zoekend scheen rond te gaan, slechts voorzien van een kleine lantaarn.

Degenen, die in deze streek niet bekend waren, zouden zich misschien verwonderd afvragen, hoe het mogelijk was, dat men hiervan op het slot niets scheen te bemerken, maar de ingewijden, dat wil zeggen alle bewoners van de streek en van het dorp Muthil, wisten, dat dit volstrekt overbodig was, wijl men hier te doen had met de nachtelijke rondwandelingen van een onschadelijke dwaas, die bekend stond als « De Waanzinnige ».

Deze naam verdiende hij eigenlijk niet, want hij was volstrekt niet gek in de betekenis, welke men meestal aan dit woord hecht. Hij was slechts onnozelen, en behept met een waanvoorstelling: hij was er zeker van, dat er ergens in deze bouwval een grote schat begraven was, en naar die schat zocht hij nu al jaren, zonder er ooit ook maar een spoor van te hebben ontdekt.

Behalve zijn zonderling gedrag had de man ook een zonderlinge naam. Hij noemde zich zelf namelijk Stanley Drummond en iedereen in de omgeving kende hem onder die naam. Niemand echter wist hoe hij aan die naam kwam. De meesten dachten, dat hij deze gekregen had, omdat hij sedert mensengeheugenis altijd in de onmiddellijke nabijheid van het kasteel en het landgoed had gewoond en veronderstelden, dat men als men over hem sprak, gewoon was geweest te zeggen: « Je weet wel, die gekke vent van Drummond ». Zo was die naam blijven hangen en nu sprak men alleen nog maar van « De Waanzinnige » of de gek Drummond. Er waren echter ook mensen, die een

ander mening waren toegedaan; zij hadden gesnuffeld in de oude doopregisters van het kerkje te Muthil en ontdekt, dat er nauwelijks honderd jaar geleden een zekere Stanley Drummond was geweest, die naar de overlevering wilde, het zwarte schaap van de familie was. Deze jonge man had het ouderlijk huis verlaten en was er met een dametje van « ongeregelde levenswijze » van doorgegaan. Misschien was deze Stanley wel een afstammeling van dat heerschap, een kleinzoon, achterkleinzoon of zo, die van zijn vader of grootvader had gehoord van een schat, waarnaar hij nu op zoek was.

Iedereen in Muthil, waar Drummond met zijn enig kind, de bevallige Ellen, woonde, wist dit, en stak er goedig de draak mee.

Aanvankelijk sloeg het bediendenpersoneel van het kasteel de oude man met enig wantrouwen gade, maar daar hij nooit enige schade aanrichtte, en het bewoonde deel van het slot zorgvuldig scheen te mijden, liet men hem al spoedig aan zijn lot over, en telkens als de grijsaard, voorzien van zijn kleine lantaarn, van zijn nachtelijke tocht in het dorp terugkeerde zei hij aan wie het maar horen wilde, op een geheimzinnig fluisterende toon:

— Ik heb nu nog niets gevonden, maar wacht maar, eenmaal zal ik de schat ontdekken, en dan ben ik rijk, schatrijk, rijker dan de heer van het kasteel en dan koop ik hier al het land, en ik zal hier de landheer zijn! Ik zal de heerser zijn, en allen zullen voor mij moeten knielen, verstaat gij, knielen!

En dan ging hij weer verder, zonder zich in het minst te bekommeren om het antwoord.

Waar de oude Stanley Drummond eigenlijk van leefde, was een raadsel.

Zijn dochter, Ellen, wist echter met geringe middelen het kleine huisje met zijn twee kamers, dat vader en dochter aan het begin van het dorp aan de voet van de heuvel bewoonden, keurig in orde te houden, en zij was altijd eenvoudig maar keurig gekleed. Zij was een slanke brunette, met een rond, zacht

blozend gezichtje, waarin twee blauwe ogen nu eens droefgeestig, dan weer opgewekt glansden. Zij hield blijkbaar zielsveel van haar vader, en men zag die twee vaak samen. Maar 's nachts, vooral in de eerste tijd, verkeerde zij in grote ongerustheid, als haar vader plotseling opstond, de kaars in zijn lantaarntje opstak en het huis verliet. De eerste keren had zij, zeer verschrikt door dit doen, hem naar de reden gevraagd, maar de oude man had haar met zachte drang terzijde geduwd, en was zijns weegs gegaan. Ellen was hem tersluiks gevolgd; zij had gezien hoe hij naar de bouwval ging, daar een uur bleef, en vervolgens weer terugkeerde zoals hij gekomen was.

De nacht daarop had hij zich van een kleine spade voorzien, en de tocht had zich herhaald, met dit onderscheid evenwel, dat Drummond een uur lang in de harde grond had gegraven aan de voet van een der slotmuren, met geen ander gevolg, dan dat hij zich zeer vermoeid had, en de spade onbruikbaar was geworden.

Hij had een grotere en sterkere gekocht en er een houweel bijgevoegd, en had zijn tochten daarop voortgezet.

En toen Ellen, met innig medelijden vervuld, begreep wat haar vader naar de top van de heuvel dreef, toen schikte zij zich er in, en wachtte slechts tot hij was teruggekeerd.

Zo stonden de zaken, toen laat in de namiddag van een schone lentedag, tegen het begin van de zomer, twee toeristen afstapten in het logement «The bull's head» (de Stierenkop).

Het logement was aan het marktplein gelegen, en verreweg het grootste en voornaamste van de plaats.

De beide reizigers waren zeker welgesteld, want zij waren gekomen in een fraaie Rolls Royce, een 60 paards wagen, bestuurd door een chauffeur van reusachtige lichaamsbouw.

Die beide toeristen waren John Raffles, de Grote Onbekende, en zijn trouwe vriend Charles Brand, en zij waren hier gekomen met het uitsluitend doel, gedurende enige dagen te genieten van de heerlijke natuur en van de versterkende dennenlucht op dit gebenedijde plekje van Schotland.

Raffles had een reeks even gevaarvolle als vermoeiende avonturen achter de rug, waar Charles Brand een levendig aandeel aan had genomen, en een weinig rust zou hun niet deren, zo meenden zij, evenmin als de chauffeur, de brave James Henderson, die bijna steeds de onafscheidelijke metgezel van de Grote Onbekende was geweest, in die veelbewogen tijd, te New York en te Parijs doorgebracht, en gedurende welke de drie mannen met groot succes de gevaarlijke bandieten in die steden hadden bestreden, en tegelijkertijd de gelegenheid hadden gevonden de kas van de grote Avonturier te vullen.

Maar spoedig zouden zich op dezelfde plek gebeurtenissen voordoen, raadselachtig en noodlottig, waarbij de twee vrienden bijna ondanks zich zelve zouden worden betrokken, en die hun welverdiende rust, althans voor enige tijd, naar de achtergrond zou doen wijken...

HOOFDSTUK II

OP HET KASTEEL DRUMMOND HALL

Het was ongeveer negen uur in de ochtend, toen een oude bediende, in rok gekleed, de treden kwam afdalen van de brede trap in de ruime hal van het kasteel en toetrad op een grote gong, die met twee dikke koorden aan een soort galg van roodgeel hout was opgehangen. Hij nam de stok, met zijn zware, met zeemleder overtrokken kop, en gaf er een paar ferme slagen mee op de gong, zodat de dreunende klanken tot in de verste hoeken van het grote huis hoorbaar waren.

Dat was het sein, dat het ontbijt was gereed gezet in de grote eetzaal gelijkvloers, die met de vier tot op de grond reikende ramen uitzicht gaf op de als een billartlaken zo gladde grasvlakte, die zich vóór het grote herenhuis uitstrekte.

Bijna op hetzelfde ogenblik werden er hier en daar deuren geopend en weer gesloten, en even later kwam een jonge, bevallige vrouw, geheel in het wit gekleed, met vlugge stappen de trap af. Zij had gitzwart haar, en grote, donkere ogen, schitterend als karbonkels in het olijkleurig gelaat. Dat was Lady

Beatrice Drummond, de tweede echtgenote van Lord Douglas.

Zij wisselde enige woorden met de butler, die bij de gong stond waarvan de klank nog niet geheel en al weggestorven was, en trad vervolgens de eetzaal binnen, die op de grote hal uitkwam.

Nauwelijks was zij daar binnen gegaan, of bovenop de gaanderij verscheen een jonge man van rijzige lichaamsbouw, met een bleek, krachtig getekend gelaat, en donkere ogen onder de zwarte, ineenlopende wenkbrauwen. Hij was gekleed in een grijs geruit costuum, en was juist bezig de dop op een vulpenhouder te schroeven en weg te bergen, toen hij op zijn beurt de trap begon af te dalen.

Zonder acht te slaan op de butler, opende hij de deur van de eetzaal en trad binnen.

De derde persoon die ten tonele verscheen, en uit een zijdeur trad achter in de reusachtige hal, was Lord Douglas Drummond zelf. Hij was op dit tijdstip 58 jaar, maar nog kaarsrecht, ofschoon zijn haar geheel vergrijsd was.

Hij was in rijcostuum en hield een karwats in de handen.

Beatrice en de bibliothecaris, Percy Hale, stonden bij een der vensters, en keken over het brede grasveld naar de weg, waar zoeven een escradon cavalerie voorbij was getrokken, met machinengeweren en lichte artillerie.

Hale wendde zich aanstonds om, toen hij de deur hoorde openen, en trad op graaf Douglas toe.

— Gij hebt naar mij laten vragen, mylord? vroeg hij.

— Ja, Hale! antwoordde Lord Douglas.

— Ik heb gisteren een zending boeken ontvangen, afkomstig uit de nalatenschap van mijn neef, Sir Arthur Maryland, en daar zijn enige manuscripten bij. De kisten staan nog in mijn studeerkamer, ongeopend, en ik wilde dat je ze daar liet halen. Een paar van die manuscripten zijn in het Latijns gesteld. Ik zou ze echter gaarne lezen, maar moet erkennen, dat mijn kennis van de taal van Virgilius nooit zeer groot is geweest. Zie je kans om die manuscripten voor mij te vertalen?

— Zeker, mylord! antwoordde Hale.

Vervolgens nam Lord Douglas plaats aan de ontbijttafel. Hij raadpleegde zijn horloge, keek naar buiten, en vroeg toen:

— Waar zit Richard?

— O, die is al minstens anderhalf uur geleden uitgereden! antwoordde Beatrice terwijl er een trek van wrevel over haar schoon gelaat scheen te vliegen. Ik kan niet zeggen, dat je zoon zich bijzonder streng houdt aan de regels van het huis, Douglas!

— Daarvoor is hij jong! Je zoudt hem toch niet aan de ketting willen leggen, niet waar? Laat hij maar van zijn jong leven genieten!

— Dat neemt niemand hem kwalijk, Douglas, hernam Beatrice op scherpe toon, ik vind alleen, dat hij ze wel een weinig overdrijft, die hooggeroemde vrijheid. Ik weet niet of het je bekend is, wat men in Muthil mompelt!

— Wat mompelt men dan, dat ten nadele van mijn zoon zou kunnen zijn? riep graaf Douglas uit..

— Zou je het werkelijk niet weten? Het praatje gaat, dat hij herhaaldelijk is samengezien met de dochter van die oude gek je weet wel, die zich Stanley Drummond noemt.

— Met Ellen Drummond? herhaalde Lord Douglas. Dat moet een vergissing zijn. Praatjes van kwaadsprekers! Een zoon van het oude geslacht verlaagt zich niet tot zulke dingen!

— Waarom spreekt gij van verlagen, vader? liet eensklaps een heldere, maar enigszins trillende stem zich horen. Er valt volstrekt niets op Ellen Drummond aan te merken, en wie het anders zegt, die liegt!

Het was Richard Drummond, de enige zoon van de graaf, en de spruit uit zijn eerste huwelijk, die deze woorden had gesproken. Hij was door een der openstaande vensterdeuren binnengetrepen en had de laatste woorden van zijn vader gehoord.

Uiterlijk geleek Richard zeer veel op zijn vader, dezelfde hoge gestalte, dezelfde brede schouders, dezelfde fiere uitdrukking op zijn gelaat, ook dezelfde doordringende, bevelende, donkere ogen, die van een vaste, onverzettelijke wil getuigden.

Hij stond daar nu midden in het vertrek, gekleed in een licht geruit rijcostuum en zijn door de zon gebrand gelaat vertoonde een trek van onwil en verontwaardiging, terwijl hij zijn blikken van zijn stiefmoeder naar zijn vader liet dwalen.

— Het is dus waar? riep graaf Douglas toornig uit. Je gaat met die meid om...

— Niet verder, vader! viel Richard hem met opgeheven hand in de rede. Ik wil het niet horen! Waarom u zelf te verlagen, door een rein schepseltje als Ellen te vernederen? Zij verdient het niet! Ja, het is zo, ik heb haar enige malen gesproken, en ook met haar gewandeld! Hebt gij er iets tegen?

— Of ik er iets tegen heb, vraagt de kwajongen! riep Drummond uit, terwijl hij met gesloten vuist op de tafel sloeg. Ben je dan je verstand kwijt, ver-

geet je wie je bent, en wie zij is? Zij is de dochter van een krankzinnige!

— Stanley Drummond is niet gek, vader! hernam Richard op vaste toon. Hij is hoogstens wat onnozel en met een waandenkbeeld behept!

— Gek of niet, hij is vroeger in dienst van mijn grootvader geweest. Hij was hier bibliothecaris, hier, in ditzelfde huis. Hij noemde zich toen Stanley Hammond. Ik zou het niet naar mijn smaak vinden, om te verkeren met de dochter van een ondergeschikte?!

Plotseling scheen hem iets in te vallen, en hij wendde zich snel tot Hale, die met een bleek gezicht en een duistere blik in de ogen naar hem keek, met de woorden:

— Neem mij niet kwalijk, Hale dat ontsnapte me! Je bent nu twee jaren hier, en je weet heel goed, dat wij je niet als ondergeschikte beschouwen, al vervul je dezelfde betrekking! Maar die Drummond of Hammond...!

Hij beëindigde de zin niet, maar haalde de schouders op, en begon haastig aan zijn ontbijt.

Na enige ogenblikken hief hij het hoofd weer op en hernam, zich tot zijn zoon wendend:

— Wij zullen niet veel woorden meer aan de zaak vuil maken. Ik hoop en verwacht, dat je een einde maakt aan die omgang, Dick! Je erft mijn bezittingen, mijn titel, je wordt het hoofd van ons geslacht, dat meisje past niet voor jou!

— Ik kom hier later op terug, vader! hernam Richard op vaste toon. U zult wel begrijpen, dat ik er op het ogenblik niet verder met u over kan praten.

Hij had een zijdelingse blik geworpen op Hale, die haastig opstond en zei:

— Ik begrijp, dat ik overbodig ben, mylord, ik zal mij terugtrekken!

— Blijf zitten, Hale! gebood Carl knorrig. Niet zoveel omslag om zo'n wiswasje als dit!

Hale nam weer plaats en het ontbijt werd zwijgend genuttigd.

Maar na enige tijd vroeg Beatrice:

— Wat is het toch eigenlijk met die oude Drummond of Hammond? Wat zwerft hij hier toch 's nachts rond, en

waarom laat je hem niet weggagen, Douglas?

— Dat acht ik niet nodig! antwoordde de graaf. Hij is een oud man, en hij is volkomen onschadelijk. Hij denkt dat hij hier ergens een schat begraven zal vinden, een bewijs dat de man inderdaad niet wel bij het hoofd is! Een schat hier in de grond, en ik zou het niet weten!

Weer gingen er enige ogenblikken zwijgend voorbij, en toen vroeg Hale terloops:

— Zeidet gij zoeven niet, mylord, dat de man hier bibliothecaris is geweest?

— Ja, bij mijn grootvader!

— Ik was toch zijn onmiddellijke opvolger, niet waar? vervolgde Hale.

— Neen, tussen jou en Hammond zijn er nog twee anderen geweest. Twee jaren geleden stierf de laatste, en daarop ben jij hier gekomen!

— Ah! was alles wat Hale zei.

En verder sprak hij gedurende het hele ontbijt geen woord meer.

Wat Richard betreft, hij had zo snel mogelijk gegeten, en was daarop, een verontschuldiging mompelend, opgestaan, waarna hij snel het vertrek had verlaten.

Een ogenblik later zag men hem langs de weg galopperen in de richting van Muthil, gezeten op een fraaie roestbruine hunter.

Lord Douglas keek zijn zoon na zover hij kon en bleef toen met gefronst voorhoofd somber voor zich uitkijken.

Een ogenblik daarna stond Hale op, maakte een buiging voor de jonge vrouw en verliet op zijn beurt het vertrek, ten-einde zijn werk in de grote bibliotheek te hervatten, waar meer dan tienduizend delen waren verzameld, waaronder enige honderden zeldzame, oude geschriften, incunabelen en wiegedrukken.

Lord Douglas en zijn jonge vrouw bleven alleen en zaten geruime tijd zwijgend tegenover elkaar.

Eindelijk hief Beatrice het hoofd op en zei, evenwel zonder haar man aan te zien:

— Als het je mogelijk was, en je vindt het de moeite waard, Douglas,

dan zou ik je willen verzoeken, aan je zoon te vragen een weinig meer achtting jegens zijn stiefmoeder te tonen.

— Wat is dat, schiet de jongen in een of ander opzicht in respect jegens je te kort? riep Drummond toornig uit.

— Misschien druk ik mij niet goed uit, hernam de jonge vrouw. Het is niet zozeer gemis aan eerbied, als wel een zekere stijfheid en koelheid, waarvan ik de reden niet kan begrijpen, maar die mij niettemin kwetst.

— Dat moet dan van de laatste tijd zijn, Beatrice, hernam Lord Douglas. Toen ik anderhalf jaar geleden met je trouwde, trad de jongen, zonder dat ik hem daartoe behoefde aan te sporen, je met grote genegenheid tegemoet, ofschoon jullie ternauwernood drie jaar schelen! Hij is steeds een gentleman geweest, de hoffelijkheid in persoon en ik kan mij volstrekt niet begrijpen, waarom hij zich thans op een afstand zou houden. Is er tussen jullie iets voorgevallen?

— Je begrijpt wel, dat ik het daartoe niet zou laten komen, Douglas. Hij is alleen maar ijskoud en gaat mij blijkbaar uit de weg, hij mijdt mij in gezelschap en hij spreekt niet meer tegen mij, dan volstrekt noodzakelijk is. Als dat zo blijft doorgaan, dan zal ik, hoe het mij ook spijt het te moeten zeggen, zonder leedwezen de tijd zien naderen, waarop Richard het kasteel weer verlaat om zijn studies in Oxford te hervatten.

— Ik zal met de knaap spreken. Hij is veranderd. Ook die omgang met dat meisje Ellen bevalt mij niet. Natuurlijk vrees ik geen ogenblik, dat er iets ernstigs uit voort zal vloeien, maar ook een amourette is mij niet naar de zin!

Hij ging met gebogen hoofd het vertrek uit en Beatrice keek hem na, met een half spottende, half minachtende trek om de fraai gevormde mond. Zij bleef met de handen onder de kin gevouwen uit het raam kijken en zag hoe het paard van haar echtgenoot werd vorgebracht door een van de stal-

knechts, die zijn meester hielp bij het bestijgen er van.

Daarop reed Lord Douglas langzaam het grote hek uit en volgde de brede landweg, verdiept in gedachten, maar hij had nog geen half uur in stap afgelegd, of Richard kwam hem tegemoet.

— Ben je naar het dorp geweest? vroeg de vader.

— Ja, vader, ik had daar enige zaken te verrichten.

— Rijdt je mee? Ik heb je iets te vragen, Richard.

— Ik ben tot uw dienst, vader!

Enige tijd reden de beide mannen zwijgend naast elkander voort en toen begon Lord Douglas, op zijn gewone nogal ruwe toon:

— Wat is er tussen jou en je stiefmoeder?

— Niets, vader.

— Waarom gedraag je je dan zo koel en afgemeten tegen haar de laatste tijd?

— Heeft zij zich over mij beklaagd? vroeg de jonge man, scherper wellicht dan hij bedoeld had.

— Ik verzoek je niet op zulk een toon over mijn vrouw te praten! riep de graaf bits uit. Dit is trouwens de zaak niet! Je ontwijkt mijn vraag! Antwoord mij, als ik je verzoeken mag!

— Ik kan u daar moeilijk op antwoorden, vader! hernam de jonge man, terwijl hij vermeed zijn vader aan te zien. Sympathieën kan men niet dwingen, niet waar? Ik ben overtuigd, dat het wel weer zal overgaan.

— Maar voor de duivel, wát moet er overgaan? riep Lord Drummond geprikkeld uit. Toen ik Beatrice trouwde, anderhalf jaar geleden, was je de voorkomendheid zelve en het verheugde je, dat ik mijn eenzaam leven kon vervrolijken door ten tweede male in het huwelijk te treden, nadat je lieve moeder vijftien jaar geleden gestorven was. Men verandert toch niet van stemming jegens iemand die ons zo na staat, zoals men een paar handschoenen verwisselt? Voor de drommel, daarvoor moet toch een reden zijn!

Richard beet zich op de lippen en antwoordde op gedempte toon en alsof het hem moeite kostte :

— Er is geen reden, vader. Ik verzoek u dringend hier niet verder over te spreken. Het is ongetwijfeld alleen mijn schuld; ik ben wellicht wat ær-

veus in de laatste tijd. En ik beloof u, dat ik al mijn best zal doen, mijn houding jegens uw vrouw te wijzigen.

En vóór zijn vader nog iets te berde had kunnen brengen, had Richard zijn vos in galop gezet en was in enkele minuten uit het oog verdwenen.

HOOFDSTUK III

WAARHEID EN VERBEELDING

Raffles en Brand zaten onder de met klimop begroeide veranda van het logement «The Bull's head» en beëindigden juist een landelijke, maar voortreffelijk smakende lunch, die hun was voorgezet door de blozende dochter van de herbergier, een meisje met een gezicht van melk en bloed.

Raffles had juist een sigaret opgestoken en leunde behagelijk achterover in zijn stoel, toen zijn blik viel op een lange, magere man, met sneeuw wit haar en die met beide handen op de rug in enigzins gebogen houding langzaam voorbij liep, alsof hij iets zocht en daarbij in zichzelf scheen te mompelen. Zijn wit haar was lang en zijn witte baard bedekte een groot gedeelte van zijn borst.

De herbergier, een type, zo uit een boek van Dickens weggelopen, en aan wien alleen de kniebroek ontbrak om daar sprekend op te lijken, had de blik gevolgd, die zijn nieuwe gast op de voorbij strompelende grijsaard geworpen had, en fluisterde achter zijn hand, zich tot Raffles vooroverbuigend ::

— Dat is Stanley Drummond, mijnheer, bijgenaamd «De Waanzinnige».

— Waarom noemt men hem zo? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Wel mijnheer, omdat hij niet goed bij het hoofd is, antwoordde de herbergier.

— Ja, beste vent, dat begrijp ik wel, hernam Brand lachend. Maar ik wil weten wat hij doet, dat men dit van hem zegt:

— Hij zoekt naar goud, mijnheer! Hij zoekt naar een hele schat, die hier begraven is, naar hij stijf en strak volhoudt, antwoordde de waard grinnkend. Hij zoekt al jaren, zeker al tien jaar, maar vruchteloos.

— Hier in dit dorp? vroeg Brand.

— Neen, dat niet, hij zoekt alleen maar in en om de bouwvallen van het kasteel, Drummond Hall, ginds op de top van de heuvel, een half uur van hier.

— Hoe komt hij er bij, dat daar een schat begraven zou zijn? vroeg Raffles, wiens belangstelling was gewekt.

— Dat is meer, dan ik u zeggen kan, mijnheer, antwoordde de waard. Maar hij denkt het, dat is zeker! In vroeger jaren ging hij iedere nacht, weer of geen weer, met een kleine lantaarn naar boven en bleef daar een paar uur

zoeken, met of zonder spade gewapend, maar nu gaat hij hoogstens een keer per week naar boven, misschien omdat hij oud wordt, of om een andere reden. Wellicht begint hij de hoop op te geven, dat hij er ooit iets zal vinden.

— Is die Drummond uit de streek? vroeg Raffles.

— Hij heeft hier lange tijd geleden gewoond, met zijn mooie, jonge vrouw, toen hij nog bibliothecaris was bij de grootvader van de tegenwoordige graaf!

— Is hij bibliothecaris geweest op het oude kasteel? vroeg Raffles, zich snel naar de waard omwendend.

— Ja mijnheer, jaren lang.

— Waarom is hij heen gegaan?

— Ja wat zal ik u daarvan zeggen, zei de waard. Daarover worden rare geschiedenissen verteld.

— Laat eens horen vriend, zei Brand.

— Men zegt dat de grootvader van Lord Douglas, dat is de man, die in het kasteel woont, nog al een vrouwenliefhebber was en dat hij een goed oogje had laten vallen op Regina, de vrouw van Stanley Drummond. Deze noemde zich destijds Stanley Hammond; hoe die naam later veranderd is in Drummond weet ik niet. Maar om op die geschiedenis met de vrouw van de bibliothecaris terug te komen: Wat het precies geweest is, weet niemand, maar het is een feit, dat er op het slot een hevige scene moet zijn voorgevallen en dat de bibliothecaris reeds de volgende dag eensklaps verdween, om pas vijf-en-twintig jaar later weer boven water te komen, als een oud man, gebroken naar lichaam en ziel, en die toen reeds een weinig begon te malen. Sedert dien tijd heeft hij een hevige haat behouden op al wat op het kasteel woont.

— Wat gij daar vertelt klinkt zeer belangwekkend, riep Brand uit.

— Ik weet nog andere dingen, mijnheer, en hij vervolgde zachter. Er is een minnarijtte of zo iets gaande tussen de enige zoon en erfgenaam van Lord Douglas en Ellen Drummond, de dochter van de oude waanzinnige man. Ik vermoed dat men hiervan op het kasteel

nog niets afweet, maar als het bekend wordt, dan zal er iets zwaaien.

— Maar zoeven zeidet gij toch, dat die grijsaard beziel is van haat jegens al de kasteelbewoners, zei Raffles.

— Dat is zo, hernam de waard. Maar de oude man weet er niets van. Hij loopt maar rond als een blinde kip en hij denkt maar alleen aan zijn schatten, die daar onder de grond, ergens in de buurt van de bouwval, verborgen moeten zijn, zoals hij aan iedereen vertelt, die maar luisteren wil. Zijn dochter zou het waarschijnlijk voor geen geld durven bekennen dat Richard Douglas haar wel eens in het geheim spreekt. Ik heb de jongelui een paar keren des avonds verrast, als zij samen wandelden en ik durf er een eed op te doen, dat zij dan niet spraken over de hoge veeprijzen, of over de stand van het gewas.

— Wel, wel... dat alles is inderdaad zeer belangwekkend, antwoordde Raffles nadenkend. Een ware roman dus en welk terrein zou er ook beter voor geschikt zijn dan dit schone plekje van Schotland, romantisch als geen ander? Bibliothecaris, zeidet gij? Stanley is bibliothecaris geweest bij de oude graaf Drummond?

— Ja mijnheer. Maar nu wilt u mij wel verontschuldigen, daar komen nieuwe gasten aan; het is een drukke tijd.

— Ga je gang, goede vriend, wij zullen eens een wandeling in de omstreken gaan maken, zei Raffles glimlachend.

Raffles en Brand bevonden zich reeds op weg naar het oude kasteel, toen Raffles begon:

— Wat zou er nu in dit verhaal waarheid zijn?

— O, ik houd het van het begin af tot het einde voor zeer goed mogelijk, antwoordde Brand. Je bent geen onbekende in de psychologie en je weet dus wel, dat dergelijke gevallen niet zeldzaam zijn, dat een man, door een of ander zwaar ongeluk overvallen, een weinig in zijn geestvermogens gekrenkt raakt, en zich dan een waanvoorstelling in het hoofd haalt, die hij nimmer meer kwijt raakt, tenzij hij onverwacht mocht genezen.

— Je hebt gelijk, dergelijke gevallen van onschuldige verstandsverbijstering komen tamelijk veelvuldig voor. Maar in dit bijzonder geval heeft mij toch één omstandigheid getroffen.

— En wat is dat ?

— Wel, dat de oude Stanley Drummond of Hammond, (wij zullen hem voortaan om verwarring te voorkomen, Hammond noemen), destijds op het kasteel bibliothecaris is geweest.

— Is dat iets bijzonders? vroeg Brand verwonderd.

— Dat zal ik je zeggen. Lord Drummond, staat er zelfs te Londen voor bekend, dat hij een der meest uitgebreide boekerijen van geheel Engeland, misschien wel van geheel Europa bezit. Ik weet, dat zich daarbij zeer veel buitengewoon zeldzame, eeuwenoude folianten bevinden. Welnu, Hammond heeft indertijd al die oude boeken, of tenminste een zeer groot gedeelte daarvan, in handen gehad en zeer waarschijnlijk ook doorgelezen. Ik acht het dus niet onmogelijk, dat hij in een van die muffe, vergeelde boeken enige aanwijzingen heeft gevonden omtrent een schat, die inderdaad in die oude ruïne verborgen is.

— Mijn hemel, Edward, wat draaf je door, riep Brand lachend.

— Hoe zo? Lijkt de gevolgtrekking je zo gezocht?

— Ik zou zeggen...

— Je zou misschien je uitroep van zoeven niet geslaakt hebben, Charles, als je de geschiedenis van dit gedeelte van ons land een weinig beter had bestudeerd. Er is een tijd geweest, zoals evengoed behoorde te weten als ik, dat er tussen de Schotten en de Britten hevig is gestreden. Muthil nu ligt tamelijk dicht bij de grens, en bij invallen, die vooral in het begin van de zestiende eeuw tamelijk veelvuldig voorkwamen, hadden de bewoners van deze streken daaronder het eerst te lijden. Er is echter nog een andere omstandigheid, die deze streek niet bepaald tot een dorado schiep voor degenen, die er in die bewogen tijden leefden, en dat

waren de talrijke invallen van de Noormannen. Aberdeen, Dundee, Edinburg, maar ook Mont Rose en Stonehaven, alle op de Oostkust van Schotland gelegen, stonden herhaaldelijk bloot aan die aanvallen en het is dus volstrekt niet verwonderlijk, als de rijke landheren van deze streken, die bairds werden genoemd, door de ervaringen geleerd, hun schatten op een veilige plek, die noodzakelijk zeer dicht in de buurt moest zijn, daar die overvallen steeds onverwachts plaats grepen en er dus weinig tijd voor handelen overbleef.

— Dat alles is waar, Edward en je doet mij onrecht, als je denkt, dat ik dit reeds vergeten ben. Maar toch lijkt de gevolgtrekking wel wat gezocht, vind ik, als zou de oude Hammond op de hoogte geweest zijn van de plek, waar die schatten begraven zijn.

— Pardon Charles, laten wij elkaar goed verstaan. De oude man was er niet van op de hoogte, anders zou hij er natuurlijk niet naar zoeken. Want zó gek is hij blijkbaar niet, of hij weet wat hij daar uitvoert. Twee en dertig jaar geleden heeft hij het al evenmin nauwkeurig geweten. Anders hadden er twee dingen moeten geschieden: Hij had het geld destijds zelf opgegraven en zou dan nu een welgesteld man zijn, of hij had de plek aan de oude graaf Drummond medegedeeld en dan zou men daar indertijd stellig in Muthil en omstreken iets van vernomen hebben.

De beide mannen liepen nu enige tijd zwijgend naast elkander voort, ieder in zijn eigen gedachten verdiept, tot dat Brand op zachte toon zei:

— Daar loopt de oude man, geloof ik, voor ons uit!

— Je hebt gelijk, het is Hammond.

Het duurde niet lang, of de beide vrienden, die ferm aanstapten, hadden de grijsaard ingehaald, die langzaam, thans zwaar op zijn stok leunend, de flauw hellede weg beklom, die heuvelopwaarts voerde, terwijl hij zachtjes voor zich heen mompelde. Brand en Raffles wilden hem voorbijgaan met een vriendelijke groet, toen de oude

man stil stond en met iets dreigends in zijn stem riep :

— Gaat gij naar boven? Gaat gij naar het huis van dat vervloekte geslacht? Neem u in acht voor hen. Zij zijn allen des duivels, alle Drummonds, van vader op zoon!

Zijn donkere ogen vlamden in het magere, bleke gezicht, dat nog langer scheen door de witte baard en de grote haviksneus.

— Wij kennen graaf Drummond niet en wij zijn ook geen vrienden van hem, goede man, zei Raffles op vriendelijke toon.

— Geen vrienden? Zoveel te beter! Wacht u voor hen, dat is alles wat ik te zeggen heb. Maar waartoe gaat gij dan naar boven? Maar stil, ik raad het reeds. Gij wilt naar de schat gaan zoeken, niet waar? Haha! Ik doorzie u wel! Gaat rustig uw gang, gij beiden, ik koester geen vrees. Ik weet wel waar hij is, de schat en ik zal hem opdelen, ik en niemand anders. Hij komt mij eerlijk toe, al zal hij mij nooit schadeloos kunnen stellen voor...

Zijn stem ging in een onverstaanbaar gemurmel over en hij scheen de aanwezigheid van de beide vrienden geheel en al vergeten te hebben.

Raffles richtte nog enige vragen tot hem, maar hij scheen ze volstrekt niet te horen en murmelde voor zich heen, thans weer geheel wezenloos.

De beide vrienden zetten hun weg voort en het duurde niet lang, of zij hadden de top van de heuvel bereikt en gingen langs het hek, om de prachtige voortuin te bekijken en vervolgens naar het oudere gedeelte van het slot Drummond Hall.

Zij liepen er langzaam om heen, als kenners en bewonderaars van oude gebouwen en toen zij hun tocht voleindigd hadden, zei Raffles :

— De beschrijvingen van het oude slot overdrijven niet: het is werkelijk zeer schoon, zowel het alleroudste gedeelte als datgene, hetwelk dateert uit het begin van de zestiende eeuw.

— En hier zou nu werkelijk een schat onder de grond zitten? vroeg Brand op ongelovige toon.

— Waarom niet?

— Zonder dat de eigenaar van het kasteel er iets van weet?

— Waarom niet, herhaal ik! riep Raffles uit. Zo iets is volstrekt niet onmogelijk en komt zelfs herhaaldelijk voor. De werkelijkheid is meestal fantastischer dan de weelderigste fantasie, mijn waarde. Vergeet dat toch nooit! Het is immers zeer goed mogelijk, dat bewoners van dit oude slot, destijds na de schat begraven te hebben op een plek, alleen aan hen bekend, de wijk hebben moeten nemen en door deze of gene oorzaak de dood hebben gevonden, zonder dat zij gelegenheid hadden, die plek aan hun bloedverwanten of nakomelingen aan te wijzen. Je mag zeggen wat je wilt, maar het verheugt mij, dat mijn goed gesternte mij juist naar deze plek heeft geleid; ik geloof, dat wij hier een romantisch avontuur kunnen beleven.

Toen Raffles deze woorden sprak, wist hij niet, dat reeds de naaste toekomst dit avontuur zou inluiden, veel tragischer en vreselijker, dan hij het had kunnen voorstellen.

HOOFDSTUK IV

HET SCHOT IN DE NACHT

Het was drie dagen later, omstreeks twaalf uur in de nacht en alles scheen op het oude kasteel in diepe rust verzonken te zijn.

Het weer was zeer zoel en drukkend, alles voorspelde een hevig onweer. De hemel had zich met zware wolken bedekt en het was daarboven aardedonker.

Het bediendenpersoneel had zich reeds ter ruste begeven en slechts hier en daar was nog een enkel venster van het kasteel verlicht.

Plotseling, omstreeks kwart over twaalf, sprong de butler, die juist was ingeslapen, verschrikt overeind. Daar-even had, door de stilte van de nacht, een schot geklonken.

— Wat was dat? Een stroper misschien? Maar daarvoor klonk het toch te dicht bij! Zou ik het mij misschien verbeeld hebben? vroeg hij zich af.

Hij dacht hier nog over na, toen er luid op zijn deur gebonsd werd en een hese, verschrikte stem op de gang door het sleutelgat fluisterde:

— Fleming! Fleming! Heb je het gehoord? Daar klonk een schot!

— Ik heb het gehoord, ik dacht, dat het een stroper was.

Fleming stond op, schoot haastig een paar kledingstukken aan en opende de deur.

Brigg stond op de drempel, geheel aangekleed, behalve zijn rood en wit gestreept buisje en met doodsbleek gelaat. Hij trad het kamertje van de butler binnen, ging op het raam toe en opende het zover mogelijk. Een paar dikke regendroppels drongen aanstonds het vertrek binnen, in de kamer gejaagd door de wind, die was komen opsteken. Voor de ogen van de beide geschrokken bedienden breidde zich het duistere park uit. Zacht bewogen de kruinen van de hoge boomen. Diep beneden hen klonk het gedempte geruis van het kolkende rivierwater.

Maar eensklaps riep Brigg:

— Kijk daàr eens, dat lichtje! Dat schijnsel onder de bomen.

— Ja waarlijk. Daar lijkt iemand met een lantaarn te lopen. Laten wij dadelijk gaan zien wat het is.

De beide mannen wilden reeds van het venster terugtreden, toen er een luide kreet in de nacht weerklonk. Zij keerden weer naar het venster terug en zagen dat het schijnsel in het uitge-

strekte park eensklaps verdwenen was.

Zonder zich te bedenken, ijlden de beide bedienden, nadat Fleming een halsdoek had omgeslagen, het vertrek uit. Halverwege de trap kwamen zij de bibliothecaris Percy Hale tegen, met een verschrikt gezicht en buiten adem van het trappen lopen.

— Wat een geluk dat jullie reeds op zijt! riep de bibliothecaris uit. Hebben jullie het schot gehoord?

— Ja zeker, mijnheer Hale! antwoordde Fleming.

— Ik wilde juist in bed stappen, toen ik het hoorde. Kom spoedig mee, ik vrees dat er een ongeluk gebeurd is.

De drie mannen snelden de trap verder af, bereikten de vestibule en open- den de voordeur.

Daarbuiten was het stikdonker. De wind, die steeds meer in kracht toenam, dreef de afgevallen bladeren in wilde warreling voor zich uit.

— Wij moeten een lantaarn hebben, riep Hale uit. Zo kunnen wij onmogelijk iets ontdekken. En ga ook spoedig de andere bedienden wekken, Brigg! Zij moeten allen met lantaarns of fak- kels komen. Haast je wat!

— En mijnheer Richard? kwam Fle- ming tussen. Moet die niet aanstonds wakker worden gemaakt? Zou hij niets gehoord hebben?

— Ja, ga dadelijk naar zijn kamer, beval Hale. Ik wacht hier, of nog beter, ik zal vast een paar lantaarns uit de garage en de stallen gaan halen en ook de chauffeur en het stalpersoneel wakker maken.

Fleming snelde naar binnen, liep de trap weer op, ijde over de gaanderij, sloeg een brede gang in, en klopte ein- delijk, hijgend van opwinding en bui- ten adem van het snelle lopen, op een eikenhouten deur. Geen antwoord. Fle- ming klopte nogmaals. Daar hij weer geen antwoord kreeg, draaide hij aan de knop van de deur en bemerkte, dat deze niet gesloten was. Hij stak zijn hand naar de schakelaar van het elec- trische licht uit en een ogenblik later knipperde zijn ogen in het licht van de elektrische kroon, welke de slaapkamer

van Richard Drummond verlichtte. Er was niemand in het grote vertrek en het bed was nog onbeslagen.

— Wat is dat nu? Waar is de jonge man? bromde Fleming voor zich heen.

Hij wilde zich juist weer verwijderen, toen hij voetstappen hoorde. Hij keerde zich om en keek in het opgewonden ge- laat van Richard Drummond.

— Zoek je mij, Fleming? riep Richard.

— Ja mijnheer, u hebt het schot toch zeker ook gehoord?

— Ja, ik denk, dat het stropers ge- weest zijn! antwoordde de jonge man.

Maar Fleming schudde het hoofd, en zei :

— Dat geloof ik zeker niet, mijnheer. Het klonk niet als een gewerschot, eerder als dat van een pistool !

Richard antwoordde niet, maar greep Fleming bij de arm en trok hem snel met zich mede. Binnen enkele ogenblik- ken hadden zij de voordeur weer be- reikt en daar troffen zij reeds een paar van de stalbedienden, die in der haast wat kleren hadden aangetrokken, en die voorzien waren van lantaarns.

Een ogenblik later voegde Hale zich weer bij hen, die eveneens een paar bedienden bij elkaar had geroepen, die in een bijgebouw sliepen, te ver afge- legen dan dat zij het schot hadden kunnen horen. Zwijgend stonden de mannen bijeen, ongeveer veertien in getal, waarvan er tien van een lan- taarn voorzien waren.

— Wij zullen ons verdelen, mannen, zei Richard! Als wij in paren gaan zoe- ken, dan vinden wij zeker spoedig de oorzaak van dat schot. Het klonk in ie- der geval uit het park.

In een ogenblik hadden de bedienden zich verwijderd in verschillende richtin- gen, twee aan twee en iedere groep van een lantaarn voorzien.

Richard, Hale en Fleming liepen zwij- gend voort. Zij hadden ongeveer vijf minuten rondgespeurd, toen Fleming op zachte toon zei :

— Hier was het ergens, mijnheer, dat ik de kreet hoorde weerklinken en het schijnsel zag, dat zo plotseling ver- dween.

— Laten wij dan verder zoeken, zei Richard kortaf, maar Fleming zag duidelijk dat de jonge man een ogenblik aarzelde, na de opmerking van de butler te hebben gehoord.

Zij gingen nog enige stappen verder, toen Hale eensklaps uitriep :

— Dààr, kijk daar eens !

— Daar ligt een man, riep Fleming uit.

Niet zonder moeite keerden Hale en Fleming het lichaam om, dat op de buik uitgestrekt lag, terwijl Richard, die zeer bleek was, het licht van zijn zaklamp op het gelaat liet vallen.

Dadelijk had Fleming de man herkend, ondanks de aarde en het gerozen bloed dat op zijn gelaat kleefde; het was Stanley Hammond.

Hammond was echter slechts bewusteloos, waarschijnlijk tengevolge van het bloedverlies en hij was het zonder enige twijfel geweest, die, toen hij voorover stortte, waarbij zijn lantaarn uitging, die luide kreet had geuit, die Fleming en Brigg hadden gehoord.

Toen Fleming hem nader beschouwde, zag hij dat hij een revolver in de rechter vuist geklemd hield. Hij maakte er Richard opmerkzaam op, die het wapen niet zonder moeite uit de krampachtig gesloten hand losmaakte en het in zijn zak wilde laten glijden. Maar Hale hield hem met een gebaar tegen. Er lag een eigenaardige uitdrukking op diens bleek gelaat.

— Een ogenblik, mijnheer, er heeft hier zonder twijfel een misdaad plaats gehad; acht gij het niet nodig, dat wapen even te onderzoeken, alvorens het wellicht in een lade van uw schrijftafel wordt geborgen?

Richard keek Hale een ogenblik strak aan. Hij weifelde, maar haalde toen de revolver langzaam weer te voorschijn, opende het wapen en telde de patronen in het magazijn.

— Er zijn zes patronen in! zei hij kortaf. En reeds wilde hij het wapen weer sluiten.

— Zes patronen, maar zitten er ook zes kogels in de patronen? hernam Hale met aandrang.

Weer wisselden de beide mannen een snelle blik, alsof zij elkaars diepste gedachten wilden raden, en toen nam Richard langzaam, terwijl Fleming toekeek, een voor een de patronen uit het magazijn. In een van de patroonhulzen ontbrak de kogel.

Enige ogenblikken stonden de drie mannen zwijgend bij elkaar. Richard was de eerste, die weer sprak:

— Die ongelukkige man kan hier niet blijven liggen, zei hij. Help mij hem naar het huis te dragen.

Niet zonder moeite tilden zij het lichaam op en droegen het naar het kasteel. Nauwelijks hadden zij het in de vestibule neergelegd of daar buiten in het duistere park klonk een luide kreet: een van de zoekende groepen had blijkbaar iets ontdekt!

De drie mannen ijlden weer naar buiten en liepen in de richting vanwaar zij de kreet hadden gehoord. Onder het dichte geboomte zagen zij enige gedaanten van bedienden, die heen en weer liepen.

Brigg was de eerste, die hen ontdekte en die op Richard toetrad.

— Een ongeluk, mijnheer, een verschrikkelijk ongeluk, zei hij met bevende stem.

— Wat is het? vroeg Richard op hese toon.

— Uw vader...

De jonge man liet Brigg niet uitspreken maar duwde hem terzijde en stormde op het lichaam toe, dat op de grond lag uitgestrekt.

— Vader! schreeuwde Richard wanhopig. Vader !

Hij knielde naast het lichaam neer en legde zijn hand op het grijze hoofd. Maar vol afgrijzen trok hij haar aanstonds terug; hij had bloed gevoeld. Behoedzaam, met trillende handen, keerde hij het lichaam om. Hij staarde in een gelaat, waarop de onverbiddelijke dood reeds zijn stempel had gedrukt.

Een ogenblik keek Richard zwijgend, met door smart verwrongen trekken naar het gelaat van zijn vader, van wie hij, ondanks zijn strengheid, altijd veel

had gehouden. Een knagend gevoel van zelfverwijt becroop hem, nu hij besepte, dat het laatste gesprek met zijn vader een twist had moeten zijn. Nu lag hij hier dood, vermoord... en door wie?

In een oogwenk was Richard overeind. Zijn gelaat had een harde uitdrukking gekregen. Er lag een trek van onverbiddelijke vastberadenheid op.

— Ik zal de dood van mijn vader wrekken, mompelde hij voor zich heen. Wie ook zijn moordenaar geweest moge zijn.

De plek, waar het lichaam gevonden was, werd nauwkeurig vastgesteld, waarna het lichaam van de vermoorde naar het slot werd gedragen. Enige mi-

nuten later ruste het op het grote bed in de slaapkamer van Lord Douglas.

Toen begaf Richard zich geheel alleen naar de slaapkamer van zijn stiefmoeder, die aan dezelfde gang was gelegen. Hij klopte aan de deur. Aanvankelijk kreeg hij geen antwoord.

Toen hoorde hij daarbinnen enig gerucht, en een gedempte, zachte stem vroeg :

— Wie is daar ? Wat wilt gij ?

— Ik ben het, Mylady, antwoordde Richard. Zijn stem had een ijskoude klank, toen hij vervolgde :

— En ik kom u medelen, mylady, dat mijn vader, Lord Douglas Drummond, vannacht vermoord is.

HOOFDSTUK V

HET ONDERZOEK

Vroeg in de ochtend, het was nog geen zes uur, was de politie uit de naburige stad, in dit geval Perth, ter plaatse een inspecteur, een detective, een brigadier en een agent van de politie.

De heren werden ontvangen door Richard, lady Beatrice verklaarde, zich niet in staat te gevoelen, de politiebeambten te woord te staan.

En nu zaten de vijf heren in de eetkamer, waar ook het eerste verhoor zou plaats vinden. Het verhoor der getuigen en van de verdachte? Want er was een verdachte; hij lag nu met verbonden hoofd in een der logeerkamers op de tweede verdieping, en sliep...

De inspecteur van politie was een kleine, levendige man met donkere ogen, die zich zeer veel op zijn schranderheid liet voorstaan, en die er prat op ging, Scotland Yard naar de kroon te streven. Hij heette Barry, en hij ging te Perth door voor een inderdaad niet van doorzicht ontbloot politiemann.

De detective, die hem vergezelde, was een lange, magere man met een ondoordringelijk gelaat, die heel weinig sprak,

en dan nog het liefst in enkele lettergrepen en die luisterde naar de naam Dodge.

Nadat Brigg de heren had geïntroduceerd, en allen in de eetzaal verenigd waren, trad Barry naar voren, kuchte eens, en begon:

— Het is een zeer treurig feit, mylord zeer treurig. Ik denk echter wel, te oordelen naar wat ik reeds van de zaak vernomen heb, dat wij de dader zullen vinden en aan zijn gerechte straf overleveren. En nu zult u mij zeker wel toestaan, u, en alle anderen, die iets van het drama vernomen hebben, of die er een zekere rol in hebben gespeeld, te verhoren?

— Wij zijn tot uw dienst, mijnheer, zei Richard kortaf. Ik zal de bedienden hier roepen, die het schot hebben gehoord. De anderen hebben slechts helpen zoeken, en zij zouden u hoogstens kunnen zeggen, waar het lijk gevonden werd, maar daartoe ben ik ook in staat!

— Wees dan zo goed, die bedienden hier te roepen.

Richard drukte op een electriche bel, die onder aan de kroon hing, boven de

grote tafel, en een ogenblik later trad Brigg binnen, met rood omrande ogen en nog zeer onder de indruk van het gebeurde.

— Verzoek mijnheer Hale en Fleming hier te komen, Brigg! zeg Richard op zachte toon. Deze heren zijn van de politie, naar je weet, en zijn hier gekomen om onderzoek te doen.

Brigg vertrok zwijgend, en een ogenblik later trad Fleming binnen, op de voet gevolgd door Hale.

Dicht bij een der ramen was een kleine tafel neergezet, en daar achter nam de inspecteur plaats terwijl alle overigen bleven staan, op Richard na, die zich in een armstoel had laten neervallen, smartelijk ontroerd en ontdaan.

Barry liet zijn zwarte ogen enige tijd van de een naar de ander gaan, speelde met zijn potlood, en begon toen:

— Wie uwer is Fleming, die het eerst het schot gehoord heeft?

— Die ben ik, mijnheer!

— Waar waart gij, toen gij het schot hoorde?

— In mijn slaapkamertje, mijnheer!

— Waar ligt die kamer?

— Op de derde verdieping van het slot, aan de voorzijde!

— Werd gij door het schot gewekt, of waart gij nog wakker?

— Ik werd er door gewekt, mijnheer!

— Hoe laat was dat?

— Het kan niet veel later dan twaalf uur zijn geweest, want ik was zeker ternauwernood ingeslapen.

— Wat deedt gij toen?

— Ik lag een ogenblik in twijfel, omdat ik eerst dacht, dat het wel stropers konden zijn, of dat ik het mij misschien verbeeld had, maar daarop werd er op de deur gebonsd, en Brigg riep mijn naam, en vroeg of ik het schot ook gehoord had!

Weer gingen de zwarte ogen in het rond.

— Wie is Brigg?

— Hier mijnheer! antwoordde de huisknecht.

— Kom wat dichterbij en geef mij antwoord. Gij hebt het schot dus ook gehoord?

— Ja, mijnheer!

— Al in bed?

— Nog niet. Ik had mij zelfs nog niet uitgekleeft, ik had laat de krant zitten lezen, ik kan gewoonlijk niet zo spoedig in slaap komen.

— Gij weet dus waarschijnlijk op welk tijdstip het schot viel?

— Om kwart over twaalf.

— Gij zijt toen Fleming gaan waarschuwen?

— Zo is het! Hij slaapt altijd met zijn deur op slot, en ik moest dus op het paneel trommelen. Hij was echter al wakker, ook hij had het schot gehoord!

— Waren de vensters open?

— Het mijne was geopend.

— Is het mogelijk, dat men in uw kamer een revolvershot hoort, onverschillig in welk gedeelte van het park het gelost wordt?

— Dat hangt van de omstandigheden af! Als het hard waait, en de rivier staat hol dan geloof ik, dat het gebruik van het water tegen de klippen zelfs een geweerschot zou verdoven, wanneer het aan de grens van het park werd gelost. Maar het was gisteravond, midden in de nacht, niet stormachtig, al regende het ook, en het lichaam van mijn meester werd ongeveer midden in het park gevonden.

— Gij weet natuurlijk zeker, dat het slechts één schot was?

— O ja, heel zeker, er was een soort echo, maar het was toch beslist maar een enkel schot!

— En gij, Fleming, wat is uw oordeel?

— Het was één schot, mijnheer! antwoordde de buttler, wien de tranen in de ogen waren gekomen.

— Wat gebeurde er, toen gij beiden de kamer van Fleming verliet?

— Wij troffen op de gang mijnheer

Hale aan, die het schot ook gehoord had en die verschrikt naar boven kwam lopen om ons te waarschuwen.

De inspecteur wendde zijn donkere ogen naar de bibliothecaris, die zwijgend terzijde had gestaan, en zei :

— Zijt gij dat, Hale ?

— Mijn naam is Percy Hale, mijnheer !

— In welke betrekking stond gij tot de dode ?

— Ik ben hier sedert twee jaren bibliothecaris.

— Gij hebt het schot ook gehoord ?

— Ja.

— Waar waart gij toen ?

— In mijn werkkamer !

— Sinds hoelang bevond gij u daar ?

— Sedert de tijd van het diner !

— Waart gij reeds naar bed gegaan ?

— Neen, ik had laat zitten werken !

— Hoe komt het eigenlijk, dat gij niet aanstonds het park zijt ingegaan en u vergewist hebt, wat dat schot te betekenen had ?

— Ik meende, dat het wel stropers konden geweest zijn, en vond het daarom geraden eerst de bedienden te gaan waarschuwen.

— Wat deedt gij, nadat gij de beide mannen waart tegengekomen ?

— Ik snelde met hen naar beneden, en daar gaf ik last, dat zij mijnheer Richard moesten gaan waarschuwen, evenals de andere bedienden, opdat wij een onderzoek zouden kunnen instellen. Mijnheer Richard, maar ik moet nu natuurlijk zeggen : mylord, verscheen een ogenblik later, geheel gekleed ; hij was dus klaarblijkelijk niet naar bed geweest !

— Dat is zo ! Het de stem van Richard zich horen.

— Ik had nog tot laat in het park gewandeld, daar ik mij niet goed gevoelde, en meende dat wat frisse lucht mijn hoofdpijn zou doen overgaan.

— Ik dank u, heren !

De inspecteur, die nu en dan enige

aantekeningen had gemaakt, wendde zich nu weer tot Fleming en hernam :

— Ik meen iets te hebben gehoord van een luide kreet, die gij uit het park hebt vernomen, en van een lichtschijnsel, dat plotseling uitdoofde. Hoe is het daarmee ? Vertel mij dat eens ?

Fleming trad weer naar voren en verhaalde, wat er de vorige nacht geschied was.

Barry luisterde met schuins geheven hoofd aandachtig toe, en Dodge, met de rug naar het raam staande, de armen over elkaar gekruist, scheen te slapen, zijn ogen waren tenminste gesloten.

Nadat Fleming zijn verhaal beëindigd had, vervolgde Barry :

— Gij gelooft dus, dat Hammond die kreet geslaakt heeft ?

— Het kan bijna niet anders, mijnheer !

— Ik dank je vriend, dat is voorlopig alles.

De inspecteur dacht even na, en hernam toen, zich tot Richard wendende :

— Kendet gij die Hammond goed ?

— Alleen van aanzien, inspecteur.

— Men noemde hem de Waanzinnige van Drummond, niet waar ? Waaraan had hij die naam te danken ?

— Aan het feit, dat hij hier, in de bouwval van ons slot, naar een denkbeeldige schat zoekt, al jarenlang, en meestal alleen des avonds, soms ook des nachts.

— Gebeurde dat met toestemming van uw vader ?

— Wij beschouwden hem als volmaakt onschadelijk ! antwoordde Richard schouderophalend.

— Was die man een persoonlijke vijand van uw vader ? Overweeg uw antwoord goed, mylord gij zult zelf begrijpen, van welk gewicht het is !

— Ik geloof dat Hammond een hekel aan alle kasteelbewoners had, om een reden die in een ver verleden ligt, en die mij, dat zweer ik, niet volkomen bekend is. Ik kan hier slechts gissen, en behoeft mij daarover dus niet nader uit

te laten. Ik kan mij echter niet begrijpen, waarom de oude man in het bijzonder een wrok jegens mijn vader zou hebben gekoesterd.

— Er is sprake van een revolver, die bij de bewusteloze Hammond gevonden zou zijn, niet waar?

— Hier is het wapen, inspecteur.

— Wie vonden het?

— Mijnheer Hale, Fleming en ik!

Richard had het wapen voor de inspecteur op tafel gelegd.

Deze bekeek het nauwkeurig, opende het, nam er de patronen uit, deed ze weer in het magazijn, sloot het wapen, en stak het Dodge toe.

— Was het bekend, dat Hammond gewoon was een revolver in zijn zak te dragen?

— Voor zover ik weet niet, inspecteur.

— Hebt gij dan niet aan het wapen kunnen zien of het pas gebruikt was?

Weer aarzelde Richard even, en toen antwoordde hij ontwijkend:

— Ik weet het niet, het bleek uit niets.

— En gij mijnheer Hale?

— Het wapen was naar mijn mening, geen kwartier te voren gebruikt, antwoordde Hale afgemeten. Er zat nog kruitslijm in de loop, en de patroonhuls was nog warm.

— Hoeveel tijd verliep er ongeveer tussen het ogenblik, waarop gij het schot hoordet, en dat waarop de kreet van Hammond klonk? zo wendde de inspecteur zich weer tot Fleming.

— Op zijn hoogst vijftien tellen, mijnheer! antwoordde de butler.

— O neen, het moet veel langer geduurd hebben! riep Hale uit.

Verrast wendde Barry zich tot de bibliothecaris, en vroeg:

— Hoe weet gij dat? Hebt gij dan die kreet ook gehoord?

Hale aarzelde slechts een ogenblik, en antwoordde toen:

— Ja!

— Waar waart gij toen?

— In de gang op de derde verdieping.

— Waren de deuren van de bedienenkamers toen gesloten?

— Ja!

Een ogenblik bleef het stil in het grote vertrek en men hoorde niets dan het vrolijk getjilp van de mussen en de spreeuwen in de bomen van het park, dat zich baadde in de stralen van de zon, die in volle luister boven de toppen der bomen was verzezen.

De inspecteur had zijn horloge geraadpleegd, en hernam nu:

— Over een kwartier kan de lijkschouwer hier zijn. U hebt natuurlijk dadelijk een dokter laten halen?

— Ik ben zelf met mijn motorfiets naar Muthil gegaan en heb onze eigen huisdokter op de duo-zitting mee teruggebracht, antwoordde Richard. In een half uur was ik weer terug.

— Wat zei deze geneesheer?

— Hij kon slechts de dood constateren, die volgens hem bijna onmiddellijk moest zijn ingetreden. De kogel was door het schedeldek geslagen, ongeveer ter hoogte van de bovenste halswervel, en tot in de hersens doorgedrongen, waarop het projectiel het hoofd even boven de neuswortel weer verliet.

— Meende uw geneesheer te kunnen oordelen over de aard van de kogel, waarmee de wonde was toegebracht?

— Daarvoor durfde hij de verantwoording niet op zich nemen, inspecteur. Het projectiel is niet teruggevonden, en alles wat hij kon zeggen was, dat, naar zijn mening het schot van zeer nabij moest zijn gelost, daar het hoofdhaar in de nek een weinig geschroeid was, en dat de kogel blijkbaar uit een zeer deugdelijk wapen afkomstig was.

— Ik dank u, mylord. Ik begrijp zeer goed, hoe buitengewoon pijnlijk het voor u moet zijn, deze bijzonderheden met mij te behandelen, maar het gaat helaas niet anders. En nu zou ik, met uw verlof, en in afwachting van de koms van de lijkschouwer, de plek eens willen bezich-

tigen, waar het lijk van uw vader werd gevonden, zowel als die, waar gij zelf het bewusteloze lichaam van Hammond hebt ontdekt.

— Ik ben tot uw dienst, heren.

Het gehele gezelschap, met uitzondering van de beide bedienden, die zich weer mochten verwijderen, verliet de eetkamer, en begaf zich naar het park.

Allen waren door de wijdopenstaande glazen deur naar buiten getreden, en volgden nu het grindpad, dat langs de gehele voorgevel van het huis liep, en dat uitkwam op het brede middenpad, dat dwars door het park voerde.

Spoedig splitste zich deze weg in verscheidene zijwegen, en dezen losten zich weer op in talrijke kronkelende voetpaden.

Dodge had strak voor zich uit lopen kijken, de ogen op de grond gericht, waar, op sommige gedeelten, heel wat voetstappen zichtbaar waren, en de ervaren detective schudde het hoofd; het zou al bijzonder moeilijk vallen, in deze chaos van voetstappen een bepaald spoor terug te vinden. Eindelijk bereikte het gezelschap een soort open plek in het park, waartoe vier voetpaden toegang gaven, en die bedekt was met tamelijk hoog opschietend gras. De plek was aan alle kanten omgeven door hoog opgaand struikgewas en door dennenbomen.

Dicht bij een der voetpaden bleef Richard staan, en zei op hese toon:

— Hier hebben wij het lijk van mijn vader gevonden.

De inspecteur zowel als de detective begonnen langzaam over de open plek heen en weer te lopen, maar zij zagen al spoedig, dat hen dat niet veel verder bracht.

De bedienden hadden hier geruime tijd rondgelopen, en hun voetindrukken stonden schots en scheef door elkaar.

Zij vroegen nog naar de wijze, waarop het lijk op de grond had gelegen, toen het gevonden werd, en daarop be-

gaven allen zich naar de plek, waar het bewusteloze lichaam van de oude Hammond was gevonden.

Daar was het, dat Dodge voor het eerst de mond opendeed, om iets te vragen:

— Hoeveel tijd verliep er ook weer, zeydet gij, tussen het ogenblik waarop het schot klonk, en dat van de kreet en de verdwijning van het lichtschijnsel? vroeg hij, zich tot Hale wendend.

Deze scheen zich even te bedenken, en antwoordde toen:

— Vijftig tellen ongeveer!

— Nu, wij hebben over de afstand tussen het lijk en de plek, waar de moordenaar neerviel en zijn kreet slaakte, juist drie en een halve minuut gelopen! hernam Dodge droogjes, er schijnt blijkbaar een klein misverstand te bestaan; het is duidelijk dat gij u en de bediende in nog veel hogere mate, zich vergist!

— Maar het spreekt immers van zelf, dat de man zeer hard gelopen moet hebben toen hij de vlucht nam, na de daad te hebben gepleegd! riep Hale uit.

— Ho, ho, zover zijn wij nog niet, kwam Dodge bedaard. Het staat nog niet vast, dat Hammond de dader is. Ik erken dat de waarschijnlijkheid groot is. Toch vermeen ik, dat een oud man niet zo hard kan lopen, dat die een afstand van 3 1/2 minuut gaans tot 50 tellen bekort en zeker niet in het donker. Maar ik geloof, dat ik daar de auto van de lijkschouwer al zie; mij dunkt dat wij nu maar weer naar binnen moesten gaan!

Hij schopte tegen iets dat op de grond lag, en vervolgde:

— Dit is waarschijnlijk het brok graniet, waartegen Hammond met zijn hoofd terecht kwam, en hier hebben wij een taaie boomwortel in de vorm van een lus, die hem deed struikelen! Nu, het is een vrij ingewikkelde geschiedenis; dat is mijn mening!

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer Dodge, maar ik kan er het ingewikkelde niet van inzien! riep Hale op schelle

toon. Het is bekend, dat Hammond een hevige haat koesterde tegen de kasteelbewoners. De oude graaf zal hem in het park gesnapt hebben, er zal een woordenwisseling zijn ontstaan, en Hammond zal hem hebben neergeschoten!

— Het is mogelijk, het is zelfs bijna zeker, maar het staat niet onomstotelijk vast, mijnheer Hale! gaf Dodge ten antwoord.

— En gij, mylord, wat denkt gij ervan? zo wendde Hale zich tot Richard, die gedurende enige tijd zwijgend en met gebogen hoofd had voortgelopen.

Richard keek Hale strak aan, en al het bloed scheen uit zijn gelaat te zijn geweken, toen hij langzaam antwoordde:

— Ik, mijnheer Hale, ik behoud mijn oordeel nog enige tijd voor mij.

HOOFDSTUK VI

WAAR RAFFLES OPTREEDT

Het spreekt van zelf, dat Raffles en Brand tot de eersten behoorden, die de bijzonderheden van het drama vernamen, en aanstonds was hun belangstelling opgewekt.

Zij hadden met aandacht het verslag gelezen van het eerste verhoor, dat natuurlijk enigszins beknopt, in een paar Londense bladen had gestaan, welke aanstonds hun beste correspondenten hadden gezonden, speciaal getraind voor zulke zaken, en nu zaten zij bij elkaar in het grote prieel van de tuin, die bij het logement behoorde, en spraken op zachte toon over deze plotselinge tragedie.

Er was bijna een volle dag verlopen, sedert de ontdekking van het drama, en het was nu acht uur in de avond.

Raffles had het verslag nog eens van begin tot het eind doorgelezen, met de belangstelling, die hij steeds voor criminele zaken koesterde, en nu zei hij tot Brand, die in gedachten verzonken was :

— Er zijn in deze gehele zaak enige punten, die aanstonds mijn opmerk-

zaamheid hebben getrokken, Charles. En daarin sta ik, geloof ik, naast Dodge, die niet tot de domsten schijnt te behoren. Ten eerste hebben wij dat zonderlinge verschil in tijdsopgave tussen de bedienden, die stijf op hun stuk blijven staan, en de bibliothecaris Hale. Zij houden vol, dat er hoogstens 15 tellen verliepen tussen het schot en de kreet ; Hale beweerde aanstonds dat het veel langer had geduurd, welke vage aanduiding hij later in zoverre rectificeerde, dat hij er ongeveer 50 tellen van maakte. In werkelijkheid echter liepen de heren van de politie, die natuurlijk niet geslenterd hebben, op klaarlichte dag, drie en een halve minuut over de afstand. Hoe is dit nu verklaarbaar ?

— Ik erken, dat ik het niet weet, Edward, antwoordde Brand. Het komt mij echter niet aannemelijk voor, dat een grijsaard in vijftien tellen en nog al in het donker een afstand kan afleggen, waarover anderen bij klaarlichte dag drie en een halve minuut, dat wil zeggen twee honderd tien seconden deden !

— De zaak zou al opgelost zijn, als

het schot uit een geweer was gelost her-nam Raffles.

— De schutter kan dan gemakkelijk op een zo verre afstand hebben gestaan, als die plek, waar het lijk gevonden werd, en die waar Hammond neerviel, scheiden. Maar daarover zijn twee dingen volstrekt noodzakelijk: ten eerste moet de man, die het geweer hanteerde, een voortreffelijk schutter zijn, en ten tweede zou de moord overdag gepleegd moeten zijn, want in een donkere nacht kan ntiemand op zulk een afstand juist mikken. Er is hier echter geen geweer gebruikt en het schot is op nauwelijks drie passen afstands van het slachtoffer afgevuurd. Laat ons niettemin trachten de zaak eens van een andere kant te beschouwen. Ik moet beginnen met je op een kleine onjuistheid te wijzen. Hammond was namelijk niet met lord Douglas alléén in het park, want je kunt in het verslag lezen, dat Richard, volgens zijn eigen getuigenis, nog zeer laat in het park heeft gewandeld.

— Dat is waar! riep Brand uit. Maar je zult toch niet in ernst willen volhouden, dat de jonge man...

— Neen Charles, dat hij zijn vader gedood zou hebben acht ik volkomen buitengesloten. De oude heer was streng en ouderwets uitgevallen, maar zijn zoon hield veel van zijn vader. Intussen is er toch een derde persoon in het park geweest! En nu zou het misschien van belang zijn, eens te weten te komen, wat Richard daar zo laat uitvoerde.

— Hij voelde zich niet goed en wilde wat frisse lucht gaan happen naar zijn eigen verklaring.

— Hm! Dat zegt hij tenminste! Laten wij het voorlopig als juist aanvaarden. Maar nu doen zich aanstonds een paar eigenaardige bijzonderheden voor, die ik aan je oordeel zou willen onderwerpen. Herinner je eens goed, wat er voorviel toen de drie mannen: Richard, Hale en Flemming het bewus-Richard neemt de revolver uit de han-

teloze lichaam van Hammond vonden. den van Hammond en wil haar aanstonds in zijn zak laten glijden. Hale echter weerhoudt hem en dringt er op aan, dat hij de revolver zal onderzoeken. Richard schijnt nog een ogenblik te aarzelen, maar geeft dan toe aan dat verlangen en ontdekt dat er zes patronen in zijn. Hale is echter niet tevreden, maar wil absoluut weten, of de zes hulzen nog alle hun kogels hebben. Weer aarzelt de jonge man, maar hij schijnt te begrijpen, dat hij moet toegeven. Nu komt het feit aan de dag, dat een van de kogels is afgeschoten, volgens Hale nauwelijks een kwartier geleden! Dat is niet alles, Richard gewaagt van stropers, die het schot wel gelost zullen hebben, en dat moest toch wel vreemd klinken in de mond van een man, die herhaaldelijk in de gelegenheid is geweest de enigszins galmende, lang aangehoude knal van een revolver te onderscheiden van de korte, droge knal als van een zweep, die het kenmerk is van een geweerschot. En laat ik er je er uw aandacht op vestigen, dat Richard dit alles zei, vóór hij wist, wat er met zijn vader was voorgevallen.

— Dat alles is waar, Edward, maar ik kan er niets aan doen, het komt mij voor van tamelijk ondergeschikt belang te zijn.

— Toen hij de oude man met zulk een wapen in de hand aantrof, lag het voor de hand, dat hij aanstonds moest vermoeden, de man voor zich te hebben, die het schot loste. Als dat zo is, waarom wilde hij dan toch zo snel die revolver wegmoffelen?

— Wacht eens, ik weet waar je heen wilt! Het praatje gaat hier, dat de jonge Richard dodelijk verliefd is op de dochter van de oude Hammond. Dat zou veel verklaren!

— Alles zou verklaard zijn, ik bedoel het beschermen van de oude man, van de vader van het meisje dat hij lieft, als wij eenvoudig maar even aan-

nemen, dat het schot op hem, Richard, zelf gelost was!

— Wat je daàr zegt...

— Richard bekent zelf, dat hij zeer laat in het park geweest is, en de reden die hij daarvoor opgeeft is klaarblijkelijk een voorwendsel, hij is kerngezond en er mankeert hem nooit het minste.

— Waarom zou Hammond wel op hem geschoten hebben?

— Ik denk, omdat hij de jonge man in gezelschap van zijn dochter aantrof in de buurt van de bouwval!

— Je kunt toch niet bewijzen dat het meisje er geweest is.

— Ze is er geweest!

— Hoe weet je dat!

— Uit haar eigen mond!

Brand was een en al verbazing.

— Vanochtend, toen jij nog rustig sliep, heb ik eens een tochtje naar de ruïne ondernomen, ik ben over de muur gewipt en aan de voet van die muur vond ik een schoenstrikje! Ik kwam in het dorp terug, ik ontmoette Ellen Hammond; aan een van haar schoentjes mankeerde de strik, en het was duidelijk te zien, dat zij ze die nacht niet eens had uitgedaan. Ik sprak haar aan, ik stelde haar gerust, ik bood mijn diensten aan, en zij vertrouwde mij toe, dat zij inderdaad in het park is geweest, maar iets meer wilde zij dan ook niet loslaten.

— Maar als het schot inderdaad op Richard gelost is door de oude man, wil je mij dan eens zeggen, hoe men Lord Douglas heeft kunnen neerschieten, zonder dat het gehoord is?

— Het is gehoord, Charles! Hammond schoot met een loden kogel op Richard, en de tot dusverre nog onbekende moordenaar schoot met een stalen op Lord Douglas!

— Je gelooft dus dat Hammond een twist heeft gehad met Richard?

— Daar ben ik bijna zeker van! En die twist is zo hoog gelopen, dat de oude man, woedend geworden, zijn vod-

dige revolver heeft getrokken, en die op Richard heeft afgevuurd. Maar dat alles moet gebeurd zijn, nadat Ellen reeds van de plek der samenkomst was heengegaan. Wist je bijvoorbeeld, dat Richard in de laatste tijd zijn schoonmoeder behandelt, alsof zij niet bestond, en dat deze zich er zelfs over beklaagd heeft jegens haar man? Ik heb mij als een journalist uitgegeven en een paar interessante dingen vernomen, bij monde van de bedienden. Nu was de jongen nog geen jaar geleden heel beleefd en vriendelijk tegen zijn schone en jonge stiefmoeder en daar er hier op aarde niets van zelf gebeurd moet de verandering een oorzaak hebben! Ik kreeg dan ook te horen dat Richard de jonge bibliothecaris Hale steeds zeer koel behandelt. Ik zou je in overweging willen geven, het ene met het ander te combineren!

— Wil je me doen geloven, dat die Hale en Lady Beatrice...?

— Daarvoor zorgen de feiten wel. Hale was gisternacht om kwart over twaalf nog geheel gekleed, toen de bedienden hem in de gang tegen kwamen. Hij beweerde niet in het park te zijn geweest! Ehwel, hij is er geweest!

— Waarom loog hij?

— Ik heb zijn schoenen en kleren gezien, die hij in het begin van die avond droeg. De schoenen waren aan de randen dik bebemodderd! Het had ze met grote zorg weggesloten in een kast, waarvan de deur op slot was. Een bediende verklaarde mij dat hijzelf ze de vorige ochtend had gepoets; de modder moet er dus in de loop van dezelfde dag zijn op gekomen en wel 's avonds want toen pas begon het te regenen!

— Maar Edward, hij is toch mee gaan zoeken in het park, die modder kan er toen toch wel aangekomen zijn?

— Neen, toen Hale mee ging zoeken, droeg hij pantoffels. Die had hij snel aangeschoten, om het naderhand aannemelijk te maken, dat hij inderdaad in

zijn werkkamer had gezeten. En nu de kleren! Ik vond die in dezelfde kast, nat en zwarte plekken aan de knieën. De man, die die broek gedragen had, de vorige nacht, had lange tijd in de vochtige aarde geknield gelegen. Als

men in hinderlaag ligt, Charles, gebeurt zulks! Ik zeg dat Percy Hale de moordenaar is van Lord Douglas en ik geloof, dat ik bewijzen voor die stelling kan aanvoeren.

HOOFDSTUK VII

NEMESIS

Een ogenblik bleven de beide vrienden zwijgend tegenover elkaar zitten.

Toen hernam Brand op ernstige toon:

— Je hebt daar een vreselijke beschuldiging uitgesproken, Edward en ik weet niet zeker, of zij niet op ondeugdelijke bewijzen steunt. Op dit ogenblik staat de oude Hammond onder de verdenking, Lord Douglas te hebben neergeschoten. Hij heeft krachtig ontkend. Heeft nochtans niet gezegd wat hij in het park deed. Richard echter weet het. Waarom laat hij dan die vreselijke verdenking rusten op de vader van het meisje dat, hij liefheeft, in dat opzicht vrij te pleiten?

— Dat lijkt inderdaad zonderling. Maar toch denk ik er een verklaring voor te vinden. Wanneer Richard nu

naar de rechter van instructie ging en mededeelde dat Hammond op hem geschoten heeft, dan bewerkt hij ten eerste dat de vader van zijn liefste in de gevangenis wordt geworpen. Het zou de grijsaard tien jaar gevang kunnen kosten en deze met zijn zwakke gezondheid zou zulk een wrede straf nooit kunnen verduren. Richard weet ook dat de oude man niet zijn vader gedood heeft, vóór hij op hem zelf schoot, noch daarna. Maar hij zoekt naar de echte moordenaar, zo goed als ik het doe. Die gevoelt zich thans nog veilig. Er is echter nog een andere zijde aan het vraagstuk, het moet Richard bekend zijn, dat Hale de minnaar was van zijn stiefmoeder en het is duidelijk, dat er een hevige strijd in zijn binnenste gewoed heeft, de naam

tvan zijn vader niet in opspraak te brengen. Toch ben ik er van overtuigd, dat als Richard eenmaal bewijzen genoeg meent te hebben, Hale openlijk zal aanklagen. Hij verliest er niets mee, door enige dagen te wachten. Maar wij, Charles, wij zullen niet wachten.

— Waarmede?

— Met het onschadelijk maken van die Hale. O, ik heb nog enige verrassingen voor je in petto, mijn waarde.

— Wat meen je te gaan zeggen?

— Luister. De oude Hammond heeft steeds naar een schat gezocht, nietwaar; Ewel, die schat bestaat! Die Hammond is niet zo gek, als voor wat men hem aanziet. Die schat bestaat en hij is begraven in een van de gewelven van de oude bouwval dicht bij een der muren, naar ik veronderstel.

— Je weet de plek niet nauwkeurig?

— Neen, maar Hale kent ze, en hij zal ze ons wijzen.

— Wat je daar zegt! Kent Hale de plek? Sinds wanneer dan?

— Waarschijnlijk pas sedert enige dagen. Dit was een der redenen, waarom hij Lord Douglas laaghartig neerschoot. Hij wilde zich de vrouw en de schat toeëigenen. En daarbij hoopte de ellendeling er ongetwijfeld op, dat de verdenking wel op Stanley Hammond zou vallen, die immers iedere nacht, zoals algemeen bekend was, door het park zwierf.

— Maar hoe kan Hale de plek zo eensklaps ontdekt hebben?

— Dat is niet zo moeilijk na te gaan. Men heeft hem medegedeeld wie die Hammond was, en het ligt dus voor de hand dat de voormalige bibliothecaris wel in een dier oude folianten die aanwijzingen heeft gevonden. Waarschijnlijk heeft Hale het geheim insgelijks ontdekt.

— En zou Richard dit alles geweten hebben?

— Het heeft misschien van die vroegere verhouding iets vermoed, maar van de schat wist hij zeer zeker niets! Hij kreeg echter Ellen Drummond, die misschien eigenlijk een Drummond is,

lief. Hij is jong en ik durf er wel een eed op doen, dat hij het meisje ondanks alles zal trouwen. Zeker, de oude man heeft hem willen doden, bezielt door een woedende wraakzucht, en half dol door het denkbeeld dat een Drummond zijn oogappel tot vrouw zou nemen en ik vrees ook, dat die blinde wraakzucht zijn dochter nog heel veel verdriet zal veroorzaken. Maar om weer tot Hale terug te keren: hij is een zeer sluwe, schrandere schavuit, en hij schijnt aanstonds te hebben begrepen, dat de oude Hammond met zijn geschiedenis van de schat wellicht gelijk kon hebben. Hij zelf wist als bekwaam bibliothecaris zeer goed, dat het vaker voorkomt dat men algemeen wel denkt, dat er in zo'n oude, stoffige foliant gewichtige aanwijzingen omtrent begraven schatten worden gevonden. Hij begon ijverig te zoeken en hij vond wat hij zocht.

— Mag ik weten, hoe je dat met zoveel zekerheid kunt zeggen?

— Heel eenvoudig, ik heb een plattegrond in zijn lessenaar gevonden en voorts een paar aantekeningen, die onomstotelijk bewijzen, dat hij op de hoogte was, en hoogstwaarschijnlijk de plek ook al kende. Helaas, had hij er wel zorg voor gedragen, dat er van die tekening niet veel te begrijpen viel voor oningewijden. En toch zal ik hem vóór zijn! Of liever, hij zal ons zelf de weg wijzen en hier ben ik aan het slot van mijn relaas gekomen, Charles.

— Je bent dus van plan hem na te gaan?

— Nog vannacht! Hij zal er natuurlijk haast mee maken, want hoe sneller hij de schat in handen heeft, hoe beter het voor hem is.

— Hoe staat het met de oude Hammond?

— De wonde geneest, hoewel langzaam, en hij zal nog wel enige dagen het bed moeten houden. De politie heeft hem nog niet durven vervoeren, en hem dus op het slot gelaten, maar, naar ik hoor, heeft Richard zich garant gesteld

voor de verdachte. Aan ontsnappen valt trouwens niet te denken, daartoe is hij nog veel te zwak.

Onder het spreken der beide vrienden was het volslagen donker geworden, en het was bijna half elf, toen zij zich op weg begaven naar het slot, na aan Henderson de nodige instructies te hebben gegeven, opdat de reus zich, in geval het nodig mocht zijn, onmiddellijk met de snelle auto bij hen kon voegen.

Zwijgend legden de beide vrienden de weg heuvelopwaarts af.

Even na elf uur bereikten zij de top, en het volgende ogenblik waren zij met katachtige vlugheid over de muur gewipt, die de bouwval van het slot omringde.

Nog enige vensters van het slot waren verlicht.

— Dat is de kamer van Hale! zei Raffles fluisterend, terwijl hij met uitgestrekte vinger naar een venster op de tweede verdieping van het slot wees, waar achter nu en dan flauwtjes een bewegende schaduw te zien was.

— Maar als hij nu de plek bereikt, zonder dat wij het bemerken? vroeg Brand.

— Dat is al heel onwaarschijnlijk, hij moet hier voorbij komen, waarheen hij zich ook begeeft, en wij zullen hem wel zien. Van horen zal wel geen sprake zijn, want er staat een harde wind, en het gebruis van de stroomversnelling klinkt boven alles uit.

De beide vrienden hadden post gevat aan de voet van de muur, achter een dicht begroeid bosje, vanwaar zij het gehele, nieuwe gedeelte van het huis gemakkelijk konden overzien.

— Daar valt mij in, Edward, begon Brand weer na enige tijd, dat Hale wel eens niet door het park kon komen, maar zich naar de bouwval zal begeven door de grote binnenplaats over te steken, zodat wij hem in het geheel niet te zien zullen krijgen.

Raffles dacht even na, en antwoordde toen:

— Je hebt gelijk, die kans is niet helemaal buitengesloten. Welnu, ga dan naar de hoektoren, klim daar over de binnenste ringmuur, zodat je de binnenplaats van de ruïne bereikt, en stel je daar verdekt op. Wanneer je iets verdachts waarneemt, kun je mij waarschuwen met de bekende kreet van de nachtuil; die vogels komen hier veelvuldig voor, en het zal volstrekt geen argwaan wekken. Zorg er echter voor, dat je je in geen geval ver van de hoektoren verwijderd, anders zou ik je wel eens niet terug kunnen vinden; natuurlijk zal ik op mijn beurt het waarschuwingssein laten horen, wanneer Hale hierlangs mocht komen, en ga nu gauw, over een half uur zullen alle bedienden en de overige bewoners van het slot waarschijnlijk slapen.

Brand verwijderde zich in de duisternis, en baande zich een weg door het struikgewas, langs de ongebaande paden, dik met mos begroeid en met afgevallen bladeren overdekt.

Hij bereikte de binnenmuur, en beklom die dicht bij de hoektoren, niet zonder moeite, want de muur was twee meter hoog, en hij moest enige tijd zoeken naar een paar uitspringende stenen, die hem een steunpunt voor de voet opleverden.

Hij liet zich aan de andere kant vallen, en bevond zich nu op de binnenplaats van de bouwval, aan alle kanten omringd door het afbrokkelende gesteente van de ringmuren en de nog half overeind staande torens.

Flauwtjes kon Brand van uit zijn schuilplaats, gevormd door de uitspringende toren, de kleine poort onderscheiden, welke zich bevond in de muur, die de beide binnenplaatsen, van het oude en van het nieuwe gedeelte, scheidde.

Deze poort werd vroeger tamelijk veelvuldig gebruikt, om bezoekers door te laten, die de bouwval wilden bezichtigen. Juist tegenover deze poort bevond zich een tweede, die onmiddellijk toegang gaf tot de hoogvlakte, dewelke

zich tot de rand van de klip uitstrekke.

Deze poort was echter sedert menschengeugenis niet gebruikt en het slot en de hengsels waren stijf verroest.

De maan stond aan de hemel, maar ze werd nu en dan bedekt door wild voortjagende wolken. De wind nam nog voortdurend in kracht toe, en het zou niet lang duren, of hij zou tot een vliegende torm zijn aangewakkerd. Voortdurend luider werd het geraas van de stroomversnelling, nu de golven met donderend geweld op de klippen braken.

Er was bijna een half uur verlopen, en langzamerhand begonnen de ogen van Brand zich aan de duisternis te gewennen.

Hij had zijn blikken juist weer op het poortje in de tussenmuur gevestigd, toen hij meende te zien, dat het langzaam geopend werd.

Hij trok zich nog verder in de schaduw terug, en nu zag hij duidelijk, dat de deur week, en doorgang verleende aan een man, in een regenjas gehuld, 't hoofd met een sportpet gedekt.

Wie het was, kon hij op die afstand niet zien, ofschoon de man een kleine lantaarn droeg, waarmee hij voor zich uitlichtte.

Alleen kon hij het zwakke glanzen van een houweel en een spade zien.

Hij begreep echter, dat het Hale moest zijn, het kon immers niemand anders wezen!

Hij liet de gedaante een paar passen doen, en toen klonk, boven het geraas van de bruisende rivier uit, de somber klagende kreet van de nachtuil.

De man met de lantaarn bleef even staan, en keek om zich heen, maar hij kon in de duisternis niets onderscheiden, en een ogenblik later zette hij zijn weg weer voort.

Hij had de tegenovergestelde kant van de binnenplaats nog niet bereikt, of Brand voelde een hand op zijn arm. Verschrikt wendde hij zich om. Het was Raffles, die naast hem stond.

Zonder het minste gerucht te maken, vlug en onhoorbaar als een kat, was de Grote Onbekende over de muur geklauterd!

Hij bracht zijn mond dicht bij het oor van Brand en vroeg op zacht fluisterende toon:

— Heb je hem gezien?

— Ja, daar is hij, je kunt het schijnsel van zijn lantaarn zien ginds, bij de tweede poort, die op de vlakke uitkomt, niet ver van de half ingestorte hoektoren.

Inderdaad, op ongeveer honderd passen afstand van de beide mannen was een man, die iets aan de deur scheen te verrichten.

— Zou hij naar buiten willen gaan? vroeg Brand op verbaasde toon.

— Dat schijnt zo!

— Maar waarom is hij dan niet door het park gegaan?

— Dan had hij het huis door de voordeur moeten verlaten, en dat zou misschien gezien zijn! Men kan echter de grote binnenplaats van het nieuwe gedeelte gemakkelijk bereiken, zonder dat het gemerkt wordt.

— Maar hij zal die deur nooit open kunnen krijgen, zij is in geen eeuwen gebruikt.

— O, met rijwiellolie, zelfs met gewone petroleum komt men al heel ver, hernam Raffles schouderophalend. En bovendien is er natuurlijk nog een sleutel van die deur, die worden meestal, bij wijze van curiositeit, bewaard.

— Wat doen wij nu?

— Wachten tot hij de deur geopend heeft, antwoordde Raffles lakoniek.

— En vervolgens?

— Nog langer wachten, tot hij weer terugkeert. Waarom zouden wij ons moeite geven, als die laaghartige schurk het werk voor ons verricht.

De beide vrienden stonden nog enige tijd zwijgend bij elkaar, tot Brand eensklaps vroeg:

— Zeg eens, Edward, geloof je dat

Lady Drummond iets afwist van het moordplan van haar minnaar?

— Daarop kan ik je onmogelijk antwoorden, Charles, ik weet het niet! Maar het is volstrekt niet ondenkbaar, vrouwen van haar inborst, vrouwen over het algemeen trouwens, zijn tot alles in staat! antwoordde Raffles koeltjes. Maar wat doet onze man nu? zo viel hij zichzelf in de rede. Hij heeft het helemaal niet op de deur voorzien, naar het schijnt!

— Je hebt gelijk, hij is bezig aan de voet van de toren! Ik geloof dat hij met zijn houweel stenen wegbreekt! Zouden wij niet wat naderbij kunnen komen, zonder dat hij ons ziet?

— Dat zal niet zo gemakkelijk gaan, en daarvoor zouden wij de binnenplaats, en zij is zeer uitgestrekt, zoals je ziet, in haar gehele lengte schuin moeten oversteken. De ellendeling is natuurlijk gewapend en hij schiet goed, dat zou de rampzalige Lord Douglas je kunnen vertellen, als hij nog in staat was om te spreken! Wij verliezen er trouwens niets bij door hier rustig te wachten. Hij is wel ver van ons vandaan, maar toch niet zo ver, of wij zullen het kunnen zien, als hij gereed is met zijn werk!

Intussen was Hale druk bezig, zonder zich van enig gevaar bewust te zijn. Hij had zijn houweel gegrepen, en hakte daarmee de oude stenen los, maar er was niets aan te doen, want het bulderend geloei van de stroomversnelling, die nu tot een waterval was geworden, scheen alle overige geluiden te smoren.

Een half uur verliep. Hale ruimde de stenen terzijde, die hij had losgemaakt en nam zijn lantaarn van de grond, om in het gat te lichten, dat zijn houweel had uitgegraven in de oude muur van de toren. Een ogenblik stond hij zo en toen verdween hij eensklaps, alsof hij door de grond was gezonken. Hij was de toren door het gat aan de voet van de muur binnengegaan!

Er verliepen nog drie kwartier voor

er iets bizonders geschiedde en reeds vreesde Brand, dat Hale de toren wellicht langs een andere weg weder verlaten had, toen het lichtschijnsel opnieuw zichtbaar werd.

Langzaam verscheen een voorwerp, een lage, ouderwetse, met ijzeren banden geslagen koffer met rond deksel. Toen klom Hale zelf uit het gat.

Blijkbaar niet zonder moeite wist hij de koffer te openen. Hij bukte zich er over heen en begon met beide handen in de kist te graaien, en een ogenblik verlichte het schijnsel van de lantaarn, zijn bleek gezicht, waarin de ogen met een flakkerende glans schitterden.

Maar eensklaps gebeurde er iets onverwachts... Uit het poortje in de tussenmuur kwam een gedaante te voorschijn. Het was een man geheel in het wit gekleed, een wit nachthemd, dat hem tot aan de knieën reikte, om het voorhoofd was een doek bevestigd, een witte baard golfde tot halverwege op de borst.

Verstomd keken de beide vrienden een ogenblik toe, en zij konden nauwelijks hun ogen geloven, toen zij ondanks de duisternis in die man Stanley Hammond herkenden.

Met ongelooflijke vlugheid stormde Hammond, alsof hij een jonge man twas, over de binnenplaats, recht op het lichtschijnsel af.

Wat er nu volgde geschiedde zo snel, dat Raffles en Brand nauwelijks begrepen wat er eigenlijk gebeurde. De oude man greep vliegensvlug de spade. Hij hief het wapen op en met ontzettende kracht trof het ijzer van de spade Hale midden op het hoofd.

Bijna op hetzelfde ogenblik schoot Hale op de grijsaard, die ten tweede male Hale trof midden op het voorhoofd, met zo een ontzettende kracht, alsof een reus de spade hanteerde. Hale kon niettemin nogmaals zijn revolver afschieten. Zwakjes klonk het schot boven het rumoer van de golven uit en Hammond viel ruggelings ter aarde..

Het gehele drama had nauwelijks enige seconden geduurd.

Toen Raffles en Brand waren toegevoegd, vonden zij slechts twee lijken; de schedel van Hale was met vreselijke kracht als het ware gespleten, de tweede kogel had het hart van de arme waanzinnige doorboord.

— Nemesis! fluisterde Raffles zacht. Het noodlot heeft de moordenaar achterhaald, de aardse gerechtigheid kan hem niet meer straffen.

— Maar die ongelukkige! fluisterde Brand op het lichaam van Hammond wijzend.

— Ik vermoed, dat een inwendige stem hem gewaarschuwd heeft, dat zijn schat gevaar liep. Toen hij het schijnsel bij de muur zag, moet hij door een plotselinge waanzin overvallen zijn.

— Wat zal er nu met de schat gebeuren, Edward?

— Dit vervloekte geld, Charles, heeft reeds drie mensen het leven gekost, maar in mijn handen hoop ik het vruchtbaar en heilzaam te kunnen aanwenden.

Raffles schatte de waarde, naar de huidige koers berekend, van het goud, zowel als van de edelstenen op ruim 40.000 pond.

Hij nam er een doosje met fraaie diamanten uit, en voorts een snoer paars, liet die in zijn zak glijden, en sloot de koffer weer.

— Geef Henderson het sein, opdat hij met de auto naar de heuveltop komt, zei hij. Ik zal deze kist, met een brief

aan Richard Drummond, naar de andere binnenplaats brengen, wacht op mijn terugkomst.

Een half uur later wakte Fleming met slaperige ogen, maar zeer verbaasd, zijn jonge meester en overhandigde hem een dicht gevouwen stuk papier.

De jonge man richtte zich verwonderd in zijn bed overeind en las het volgende:

Richard Drummond,

Hedennacht om half twee schelde ik aan een der achterdeuren van uw slot en stelde aan de bediende een koffer en deze brief ter hand, met verzoek hem u aanstonds over te brengen.

De koffer bevat de schat, waarnaar Hammond zocht, op een klein gedeelte na, dat ik voor mijn moeite heb behouden en waarmee ik veel goeds denk te doen.

Hammond is dood. Hij versloeg Hale, juist toen deze ellendeling de schat gevonden had. Een ellendeling ja, want hij was de man die uw vader doodde.

Laat dit alles begraven zijn. Begin een nieuw leven met het meisje, dat zich uw liefde verworven heeft. Ik geloof dat zij het ten volle waard is en gij ook. Wat uw stiefmoeder betreft, laat haar over aan haar schande en haar berouw, dat zal haar zwaarste straf zijn.

Ik weet alles. Ik ken het drama, dat zich hier heeft afgespeeld. En wanneer gij mij nodig mocht hebben om te getuigen, dan ben ik tot uw dienst.

John Raffles.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Amor en Juwelen

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS:

Te bestellen bij de Uitgeverij « In den Ouden Windmolen », Maastrichterstr., 19, Hasselt

2001. — Een Millioenen-erfenis	2081. — De Chinese Schatkamer
2002. — De gestolen Dolk	2082. — De Bende van de Gouden Ster
2003. — Een Inbraak met gevolgen	2083. — Sensatie in de Opera
2005. — Zonderlinge Epidemie	2084. — De Folterkelder
2006. — Een droeve Huwelijksdag	2085. — De Bedrieger bedrogen
2007. — De Wraak der K. K. K.	2086. — De Geheimen van Parijs
2008. — Twee Doodsvijanden	2087. — Speelzucht en Misdaad
2009. — De Meester herleeft	2088. — De Diamanten Spin
2010. — De Bende v.d. G. Sleutel in de val	2089. — Een duivelse Uitvinding
2011. — Raffles en Amor	2090. — Parijse Autobandieten
2012. — Nicholson juicht te vroeg	2091. — Het Trio Desmond
2013. — De Broeder van Nicholson	2092. — Een Sensationele Bokswedstrijd
2014. — Avontuur in België	2093. — Als het Goud lokt
2015. — De Moord in Kamer 13	2094. — Sneeuw, Goud en Bandieten
2016. — Aan de Marteldood ontsnapt	2095. — Wie was de Derde Man?
2020. — Bloed en Goud	2096. — Het Kostbare Fabrieksgeheim
2021. — De buitenste Duisternis	2097. — De Ontvoerde Diplomaat
2022. — De Waanzinnige	2098. — Rumoer om de Derby
2023. — De gestolen claim	2099. — Gevaren van de Wereldstad
2024. — De Bergduivel	2100. — Moderne Piraten
2027. — Het Geheime Document	2101. — Het Filmkasteel
2028. — De Redding van « Goudhaar »	2102. — Het lijk in het Spoorwegdepôt
2029. — « Goudhaar »	2103. — Een Onderaards Drama
2030. — De Smokkelkoningin	2104. — De Verzonken Metropolis
2031. — De Misdaad in de trein	2105. — De Vreemde Chauffeur
2032. — De Revue-Girl	2106. — De Moord in het Cabaret
2033. — Professor Shirley	2107. — De Negende Steen
2034. — De Kit van Wong Li	2108. — Onraad in Hollywood
2035. — De Gewaande Radjah	2109. — Ossenkop ; gang 5
2036. — De Geheimzinnige Tempelstad	2110. — De Bende van de « De Ratten »
2037. — De Duivels van de Gele Zee	2111. — Het Avontuur in Hollywood
2038. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi	2112. — De Bende van de Gouden Spin
2039. — Vijftig tegen één	2113. — Irma Sandrina
2040. — Ilona, de avonturierster	2114. — In de val gelokt
2041. — De Kelder des Doods	2115. — Om een kwart miljoen dollars
2042. — De onverwachte terugkeer	2116. — De Giftgas-centrale
2043. — Rode Bilj krijgt een lesje	2117. — Een mislukte ontvoering
2045. — Zwarte Anna	2118. — De Verdwenen Kleindochter
2046. — Het Juweel van Prins Omar	2119. — Helicopter-bandiet
2047. — Gevaarlijk spel	2120. — De Verraderlijke Huisknecht
2048. — Het Goud van de Metropolitanbank	2121. — Vrouwelijk Lokaas
2049. — De Bende van Myra Bonati	2122. — Het Drama op de Brooklyn Bridge
2050. — Merry-Kid de verklikker	2123. — In het Hol van de Leeuw
2051. — Het Verlaten Slot	2124. — Een Patient verdween
2052. — De Riolen van Parijs	2125. — De Geheimzinnige Liftkoker
2053. — Rovers en Verraders	2126. — De pseudo uitvinder
2054. — Een documentenjacht	2127. — De Zwarte Kaper
2055. — De Verijdelde Ontvoering	2128. — Moderne Schatgravers
2056. — Liefde, Paarden en Bandieten	2129. — Liefde en Kunst
2057. — Een Mislukte Samenzwering	2130. — De Moord in Kew Gardens
2058. — De Kooi des Doods	2131. — De Tijdbom
2059. — Jacht op Fortuin	2132. — Antiquiteiten en Liefde
2060. — De Gouden Wisselbeker	2133. — De Verijdelde Ontvoering
2061. — Een Fatale Vrouw	2134. — Drie Hotelratten
2062. — Een moderne Blauwbaard	2135. — Het Nieuwe Bendevoofd
2063. — Een Geheimzinnige Moord	2136. — De Bloedraad
2064. — Een Spaans Drama	2137. — Een merkwaardig Duel
2065. — Een merkwaardige diefstal	2138. — Giftgasbandieten
2066. — Spoken op Marshy Manor	2139. — Een wanhopige ontsnapping
2067. — Chantage en Hypnose	2140. — De Erfenis der Caraïben
2068. — De Lokstem van het Goud	2141. — Het Drama in Cromwell Street
2069. — Het Geheim van de Boekenkist	2142. — Het einde van een schurk
2070. — Het Revolutie Complot	2143. — In het barre Noorden
2071. — Het Verlaten Huis	2144. — Misdadige Onschuld
2072. — Het Spel met de Dood	2145. — De Duivel in de Vrouw
2073. — Het Verstoorde Feest	2146. — Het Spook van Sèvres
2074. — Russisch Goud	2147. — De Dubbelganger
2075. — Een Moderne Robinson	2148. — Onraad op Drummond Hall
2076. — De Moord in Fenchurch Street	
2077. — Het Vioolwonder	
2078. — De Raadselachtige Moord	
2079. — Een Avontuur in China	
2080. — De Verborgene Schat	

IN VOORBEREIDING :

2149. — Amor en Juwelen
2150. — Het geheim van de Grot